

60

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

NEBULOASA din ANDROMEDA

★★

Epsilon-Tucana

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

IVAN ANTONOVICI EFREMOV

NEBULOASA DIN ANDROMEDA

ROMAN DE ANTICIPAŢIE

Epsilon - Tucana

* *

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

60

(Continuare din nr. 59)

Toate energiile pe care societatea le irosise pe vremea capitalismului pentru făurirea unor maşini de război, pentru întreţinerea unor armate imense fără nici o muncă utilă de îndeplinit, pentru propagandă politică şi strălucire de paradă au fost acum îndreptate spre organizarea vieţii şi dezvoltarea cunoştinţelor ştiinţifice…

La un semn al Vedei Kong, Dar Veter apăsă pe un buton, şi, alături de frumoasa specialistă în istorie, apăru un mare glob terestru.

– Am început, urmă Veda, prin a întreprinde o împărţire cu totul nouă a zonelor locuite şi industriale ale planetei noastre…

Dungile cafenii de pe glob, de-a lungul latitudinii 30° din emisferele boreală şi australă, reprezintă un şir neîntrerupt de aşezări urbane, concentrate pe litoralul mărilor calde, în zona climei dulci, care nu cunoaşte iarna. Omenirea a încetat de a mai cheltui cantităţi colosale de energie pentru încălzirea locuinţelor în lunile de iarnă. Populaţia cea mai compactă s-a concentrat în jurul Mării Mediterane, leagănul culturii omeneşti.

Spre nord de zona aceasta locuită, se întinde o zonă uriaşă de cîmpii şi stepe, în care pasc nesfîrşite turme de animale domestice.

Spre sud (în emisfera boreală) şi spre nord (în emisfera australă), se aflau în vechime zonele deşerturilor uscate, dogoritoare. În locul lor, au apărut uriaşele termocentrale, acţionate de energia solară.

În zona tropicelor este concentrată producţia de hrană

vegetală şi lemn de o mie de ori mai avantajoasă decît în zonele de climă rece. De multă vreme, în urma descoperirii posibilităţii de a obţine pe cale artificială hidrocarburi, zaharuri din lumina soarelui, şi oxid de carbon, am încetat să mai cultivăm plantele zaharifere şi fructele. Deocamdată, n-am reuşit încă să obţinem o producţie industrială ieftina a albuminelor nutritive complete, de aceea mai cultivăm încă plante bogate în albumină. Datorită informaţiilor primite prin Marele Cerc, am aflat un mijloc simplu de a produce pe cale artificială grăsimi, iar vitaminele şi hormonii de orice fel le scoatem în cantitate dorită din cărbune. Agricultura lumii noi a scăpat de necesitatea de a furniza toate produsele alimentare, cum era în vechime. Pentru noi, de fapt, nu mai există o limită în producţia zaharurilor, a grăsimilor şi a vitaminelor. Numai pentru producţia albuminelor ne stau la dispoziţie uriaşe întinderi de uscat şi de mare. Omenirea a scăpat de mult de teama foametei care bîntuise timp de zeci de milenii.

Una dintre principalele bucurii ale omului o constituie dorul de ducă, dorinţa de a se deplasa din loc în loc. Acum, în jurul întregii planete s-a încolăcit marele Drum Spiral care uneşte continentele cu uriaşe punţi aruncate peste toate strîmtorile – aici Veda îşi plimba degetul de-a lungul unui fir argintiu şi roti globul fără a-şi întrerupe firul povestirii.

Cu cîteva sute de ani în urmă, am îmbunătăţit considerabil aspectul planetei noastre. Am redus atunci simţitor calotele de gheaţă formate la polii pămîntului, în ultima epocă de glaciaţiune, şi am modificat clima întregii planete. Nivelul apei oceanelor s-a ridicat cu şapte metri, în circulaţia atmosferei s-au redus brusc fronturile polare şi cercurile alizeelor, care uscau zonele deşerturilor, la graniţa tropicelor. Şi uraganele s-au domolit în foarte bună măsură, ca, de altfel, toate

celelalte tulburări violente ale vremii.

Stepele calde din sud şi-au întins limitele pînă la paralela 60, iar cîmpiile verzi şi pădurile din zona moderată au trecut de paralela 70.

Continentul antarctic, degajat pe jumătate de veşmîntul său de gheaţa, s-a dovedit a fi un adevărat tezaur minier al omenirii. Acolo s-au păstrat neatinse rezerve uriaşe de bogăţii minerale care fuseseră sleite pe toate celelalte continente, în urma nesăbuitei risipe de melale în războaiele distrugătoare şi generale. De asemenea Drumul Spiral şi-a putut desăvîrşi circuitul trecînd peste Antarctida.

Posibilităţile de fabricare a produselor alimentare au crescut de mai multe ori, pămînturile noi au devenit proprii să fie populate.

Dar toate acestea nu mai erau chiar atît de esenţiale pentru populaţia crescîndă a planetei. Vechile, primejdioasele şi şubredele nave planetare au dat posibilitatea de a atinge cele mai apropiate planete din sistemul nostru. Un brîu de sateliţi artificiali a încins pămîntul, şi de pe el oamenii au reuşit să cunoască îndeaproape Cosmosul. Şi iată că, acum opt sute şi opt ani, s-a petrecut un eveniment atît de important incit a deschis în viaţa omenirii o eră nouă – Era Marelui Cerc.

Mintea omenească se frămîntase mult în căutarea unui mijloc de a transmite la mari distanţe imagini, sunete, energie. Sute de mii de savanţi dintre cei mai talentaţi au activat într-o organizaţie specială, care şi astăzi se mai numeşte Academia Radiaţiilor Dirijate,

Cu aproape trei mii de ani în urmă, savanţii noştri stabiliseră că din Cosmos se revarsă pe pămînt torente puternice de radiaţii radioactive. O dată cu radiaţia generală a constelaţiilor şi a galaxiilor mai ajungeau pînă la noi denaturate, pe jumătate absorbite de atmosferă, apeluri şi transmisiuni ale Marelui Cerc. Nu le puteam

pricepe, cu toate că foarte de demult învăţaserăm să captăm aceste misterioase semnale, luîndu-le drept radiaţii ale unei materii moarte.

Învăţatul Kam Amat, indian de origine, a avut ideea să efectueze pe sateliţii artificiali experienţe cu nişte receptoare de imagini şi, în decurs de zeci de ani, cu o nesfîrşită răbdare, a studiat toate combinaţiile noi cu putinţă ale gamelor de unde recepţionate.

Kam Amat a recepţionat o emisiune de pe sistemul planetar al stelei duble, numită odinioară Lebăda 61. Pe ecran a apărut un om care nu ne semăna, dar care, incontestabil, era şi el om, şi a arătat o inscripţie făcută cu ajutorul simbolurilor Marelui Cerc. Această inscripţie n-a putut fi descifrată decît peste nouăzeci de ani. Ea împodobeşte astăzi, transcrisă în limba noastră pămîntească, monumentul lui Kam Amat: „Vă salutăm, fraţi care aţi venit în familia noastră. Despărţiţi prin spaţiu şi timp, sîntem uniţi prin raţiune în Cercul Marii Puteri”.

Limbajul Marelui Cerc, compus din simboluri, planuri şi hărţi, s-a dovedit a fi accesibil pentru nivelul de dezvoltare al omenirii. Peste două sute de ani, am putut să comunicăm prin intermediul cuvintelor cu sistemele planetare ale celor mai apropiate stele, să recepţionăm şi să transmitem aspecte complete din viaţa atît de variată a diferitelor lunii. De curînd, am primit răspuns de pe şaisprezece planete ale Marelui Centru de viaţă Deben din Lebădă, o stea de dimensiuni colosale, cu o luminozitate de 4.800 sori, care se află la o distanţă de 122 parseci. Dezvoltarea gîndirii celor de acolo a atins nivelul nostru, după ce însă urmase o altă cale.

Din depărtările fabuloase ale unor îngrămădiri globulare şi ale unei gigantice regiuni populate din jurul centrului galactic, pornesc imagini şi privelişti ciudate, care, deocamdată, n-au fost înţelese, descifrate de noi.

Înregistrate de maşini de memorizat, ele sînt transmise la Academia Lărgirii Limitelor Cunoaşterii sau pe scurt Academia Limitelor – cum se numeşte organizaţia ştiinţifică care lucrează la rezolvarea problemelor abia ridicate în faţa ştiinţei noastre. Ne străduim să înţelegem o gîndire care ne-a depăşit cu milioane de ani şi extrem de diferită de a noastră, datorită căilor diferite de dezvoltare istorică a vieţii…

Veda Kong îşi mută privirea de pe ecranul spre care privea ca hipnotizată şi se uită întrebător la Dar Veter. Acesta zâmbi şi-i făcu din cap un senin aprobator. Veda îşi înălţă cu mîndrie fruntea, întinse mîinile înainte şi se adresă fiinţelor nevăzute şi necunoscute, care urmau să recepţioneze peste treisprezece ani cuvintele şi imaginea ei:

– Acesta este istoricul nostru, drumul chinuitor, complicat şi lung pe care l-am parcurs spre culmile ştiinţei. Vă chemăm, noilor noştri fraţi, să vă contopiţi cu noi în cuprinsul Marelui Cerc, pentru a duce spre toate colturile necuprinsului univers puterea cea mare a raţiunii!

Glasul Vedei suna acum triumfător. Prin el vorbea marea şi victorioasa putere a tuturor generaţiilor de pămînteni, care se ridicaseră atât de mult încît până şi Galaxia[1] devenise pentru ei neîncăpătoare…

Un sunet metalic prelung. Dar Veter a mutat maneta, deconectînd curentul emiţător. Ecranul se stinse. Pe panoul transparent din dreapta rămase coloana luminoasă a canalului purtător.

Obosită şi tăcută, Veda se ghemul în fundul unui mare fotoliu. Veter îl instală la masa de comandă pe Mwen Mas şi rămase în picioare în spatele lui. În liniştea adîncă nu

---

1 Galaxia noastră are un diametru de 26.000 parseci, adică de aproximativ 85.000 ani lumină; Soarele nostru e situat la o distanţă de circa 6 000 parseci de periferia Galaxiei (N. R.)

se mai auzea decît, din când în cînd, ţăcănitul scurt al manetelor de oprire. Deodată, ecranul înrămat în aur dispăru, şi în locul lui se căscă o genune fără fund. Veda Kong, care vedea minunea aceasta pentru prima oară, oftă adînc. Într-adevăr, chiar şi pentru cel care cunoşteau bine calea complexei interferenţe a undelor luminoase, cu ajutorul căreia se putea realiza o asemenea adîncime şi lărgime a cîmpului vizual, priveliştea părea totdeauna uimitoare.

Crescînd clipă de clină, din depărtări se apropia suprafaţa întunecată a unei planete străine. Doi sori – unul portocaliu şi altul roşu, mai mici decât soarele, luminau undele unei mări purpurii. În marginea unor munţi albaştri şi prăpăstioşi, pe care jucau misterioase reflexe violete, se înălţa o clădire uriaşă, pe al cărei acoperiş se afla o platformă spaţioasă. Raza vizuală se lăsă pe ea străpungînd-o parcă, – şi toată lumea văzu un om cu pielea cenuşie şi ochii rotunzi ca de cucuvaie, încercuiţi cu puf argintiu. Era înalt, dar cu un trup foarte subţire, cu extremităţile lungi ca nişte tentacule. Omul făcu o mişcare absurdă cu capul, ca şi când ar fi vrut să împungă. Era, probabil, un salut grăbit. Apoi, îndreptîndu-şi spre ecran ochii impasibili, ca un obiectiv de aparat fotografic, deschise o gură fără buze, acoperită cu o clapă de piele moale, care aducea cu un nas. Îndată răsună glasul melodic şi dulce al maşinii de tradus.

– Vorbeşte Zaf Ftet, şeful serviciului de informaţie externă de pe 61 Lebăda. Transmitem un program pentru steaua galbenă STL 3388…

Veter şi Iunii Ant schimbară între ei o privire; Mwrn Mas îl strînse pe Dar Veter de mînă. Era indicativul de apel galactic al Pămîntului, mai bine zis, al sistemului planetar solar.

Cu o grabă mai mare decât la începutul emisiunii, Iunii Ant verifică acordarea maşinii de memorizat.

Vocea impasibilă a translatorului electronic urmă:

– Am recepţionat o emisiune foarte bună din partea stelei... – din nou se auzi un rînd de cifre şi sunete întrerupte, – am recepţionat-o întîmplător în afară de programul de emisiuni al Marelui Cerc. Viaţa cugetătoare de acolo seamănă foarte mult cu a noastră. Priviţi!

Maşina amuţi! Aparatele semnalizatoare rămaseră mai departe aprinse, în afară de o singură luminiţă verde care se stinse,

– După câte am înţeles, este vorba de Epsilon-Tucana, o stea dintr-o constelaţie de pe cerul austral, spuse Mwen Mas. Într-adevăr, nouăzeci de parseci ne apropie de limitele legăturii noastre permanente, pe care n-am reuşit s-o împingem mai departe de Deneb.

– Dar cum de putem recepţiona şi emisiuni din centrul Galaxiei şi de pe îngrămădirile globulare? întrebă Veda Kong.

– Doar în mod neregulat, pe recepţia nemijlocită sau prin intermediul maşinilor de memorizat, ale celorlalţi membri ai Cercului, care formează un lanţ întins prin spaţiul Galaxiei, răspunse Mwen Mas.

– Comunicaţiile trimise cu mii şi poate cu zeci de mii de ani în urmă, adaugă Iunii Ant, nu se pierd în spaţiu şi, în cele din urmă, ajung până la noi.

– Dar asta înseamnă că despre viaţa şi cunoştinţele oamenilor din lumile foarte depărtate, judecăm cu o întîrziere de douăzeci de mii de ani, cum ar fi, de pildă, pentru zona din centru! Galaxiei.

– Da, indiferent dacă ne este redat de înregistrările memoriale ale lumilor mai apropiate sau recepţionăm posturile noastre, vedem lumile îndepărtate aşa cum au fost ele în timpuri foarte vechi. Vedem oameni care au murii de mult şi au fost uitaţi în lumea lor...

– Cum se poate ca noi, care am dobîndit o putere atât de mare asupra naturii, să rămînem neputincioşi aici?

spuse Veda cu o copilăroasă revoltă. Nu putem oare atinge lumile îndepărtate pe o altă cale, prin intermediul unui alt mijloc decât fascicolul dirijai sau raza de fotoni?

– Ce bine te înţeleg, Veda! exclamă Mwen Mas.

– Cei de la Academia Limitelor se ocupă actualmente de studiul învingerii spaţiului, a timpului, a forţei de gravitaţie, cercetînd adîncimile înspăimîntătoare ale temeliilor cosmosului, se amestecă în convorbire Dar Veter. Nu ştiu însă nimic în ceea ce priveşte rezultatele. Mi se pare că n-au ajuns încă la stadiul experienţelor şi n-au putut…

Deodată se aprinse lumina verde, şi Veda simţi din nou că ameţeşte văzînd ecranul care se adînci în abisul spaţiului.

Numai marginile imaginii, precis conturată, arătau că au de-a face cu o înregistrare a maşinii de memorizat, şi nu cu o emisiune recepţionată nemijlocit.

Pe ecran se văzu o stea luminoasă cu sistemul ei planetar. Una dintre planete se apropia, crescînd clipă de clipă. Întîi apăru suprafaţa planetei, aşa cum a fost desigur văzută de la staţiunea exterioară a satelitului. Un soare imens, de un albastru deschis, fantomatic din cauza incandescenţei fantastice, scălda în razele lui pătrunzătoare învelişul ultramarin, neguros al atmosferei sale.

– Da! Avem în faţa noastră epsilon-Tucaua, o stea cu o temperatură înaltă din clasa B_9 şi cu o luminozitate de 78 de sori al noştri, spuse în şoaptă Mwen Mas. Veler şi Iunii Ant dădură afirmativ din cap.

Imaginea se schimbă, devenind parcă mai îngustă şi coborînd aproape de solul unei lumi necunoscute. În faţă se înălţau cupolele rotunjite ale unor munţi ce păreau turnaţi din aramă. Un minereu necunoscut ori metale cu structură grunjoasă se învăpăiau în razele luminii extraordinar de albe şi strălucitoare, răspîndită de un

soare albastru. Chiar şi aşa, redat prin intermediul aparatelor de recepţie, lumea necunoscută strălucea într-o splendoare victorioasă.

Reflexele razelor înconjurau munţii arămii cu o cunună de un trandafiriu argintat, care se oglindea ca o dîră largă în undele domoale ale mării violete. Apa de culoarea ametistului închis părea grea şi luminată dinăuntru de lumini roşii, aidoma unor ochi mărunţi şi vii, adunaţi în cete mari laolaltă. Undele spălau piedestalul masiv al unei statui uriaşe, aşezată departe de mal, într-o semeaţă singurătate. Femeia sculptată în piatră roşie-închisă avea capul lăsat pe spate şi braţele întinse înainte, ca în extaz, spre adîncul de foc al cerului. Putea să fie o fiică a Pămîntului: marea ei asemănare cu oamenii noştri era zguduitoare – ca şi uimitoarea frumuseţe a statuii. În trupul ei minunat, asemenea visului întruchipat al sculptorilor Pămîntului, era o mare putere, dar, în acelaşi timp fiecare linie a chipului şi a trupului ei era spiritualizată Piatra lustruită părea să reverse din ea flacăra unei vieţi necunoscute şi tocmai de aceea misterioasă şi atrăgătoare.

Cei cinci pămînteni priveau tăcuţi încîntătoarea lume nouă. Din pieptul larg al lui Mwen Mas izbucni un lung suspin; chiar de la prima vedere aruncată asupra statuii, nervii săi se încordară într-o aşteptare plină de bucurie.

Pe ţărm, turnuri de argint marcau începutul unei scări largi şi albe, care se boltea liber pe deasupra unui desiş de copaci zvelţi, cu frunziş de peruzea.

– Sînt sigur că sună! îi şopti Dar Veter la urechea Vedei, arătîndu-i tumorile. Veda îşi plecă fruntea, sprijinindu-i afirmarea.

O clipă, prin faţa lor trecură ziduri albe cu ieşituri largi, în care se deschidea un portal din piatră albastră, apoi ecranul se deschise într-o încăpere înaltă, scăldată într-o lumină puternică. Culoarea mată, sidefie, a pereţilor

brăzdaţi de şănţuleţe mărunte, dădea o preciziune neobişnuită tuturor celor ce se aflau în această sală misterioasă. Atenţia pămîntenilor fu atrasă de un grup de fiinţe, aflate în picioare în dreptul unui panou lustruit, care părea o faţetă a unui uriaş smaragd…

Pielea lor roşu-învăpăiată avea nuanţa statuii de pe malul mării, ceea ce pentru cei de pe Pămînt nu însemna un lucru neobişnuit: fotografii în culori păstrate din timpuri vechi arătau că unele triburi de indieni din America Centrală avuseseră o carnaţie asemănătoare, poate ceva mai puţin intensă.

În sală erau două femei şi doi bărbaţi, două perechi îmbrăcate diferit. Cei aflaţi mai aproape de panoul verde purtau o îmbrăcăminte scurtă şi aurie, asemănătoare unor combinezoane elegante cu cîteva închizătoare. Ceilalţi doi erau înfăşuraţi cu pelerine identice, de aceeaşi nuanţă sidefie ca şi pereţii.

Cei dinţii se mişcau lin şi ciupeau un şir de strune întinse pieziş, la marginea din stîngă a panoului. Peretele din smaragd sau din cristal devenea tot mai transparent. În ritmul mişcărilor descrise de ei treceau ca plutind prin cristal, una după alta, imagini clare. Apăreau şi dispăreau atît de repede, încît pînă şi nişte observatori atât de bine antrenaţi ca Iunii Ant şi Dar Veter reuşeau cu greu să le prindă în întregime sensul.

În succesiunea imaginii munţilor arămii cu aceea a oceanului violet şi a pădurilor de peruzea, se ghicea istoricul planetei. Aidoma unor fantome ale trecutului, prin faţa ochilor se perindau nenumărate animale şi plante, uneori neînţeles de monstruoase, alteori minunat de frumoase. Multe dintre ele păreau foarte asemănătoare cu acelea ale căror rămăşiţe au rămas păstrate în cronica închipuita a straturilor scoarţei pămîntului. Scara ascendentă a formelor de viaţă, a materiei vii în continuă desăvîrşire se desfăşură astfel

mult timp. Calea infinit de lungă a dezvoltării părea şi mai îndelungată, mai chinuitoare şi mai grea decît genealogia noastră proprie, cunoscută oricărui locuitor al pămîntului...

Imaginea dispăru, şi în locui vedeniilor celor vii apăru suprafaţa întunecată a unei pietre lustruite.

Cei doi în straie aurii se retraseră acum spre dreapta, iar locul li-l luă cealaltă pereche. Cu o mişcare fulgerătoare îşi lepădară pelerinele, şi pe fondul sidefiu al pereţilor se desprinseră trupurile lor goale, arămii. Bărbatul întinse mîinile spre femeie, şi aceasta îi răspunse printr-un zîmbet plin de o bucurie atât de mîndră şi de strălucitoare, încît, fără să vrea, şi oamenii Pămîntului îi răspunseră zîmbind. Acolo, în sala sidefie a unei lumi depărtate, cei doi începură un dans lent. Probabil că nici nu era propriu-zis un dans, ci mai curînd un fel de ritmică luare de atitudini. Dansatorii îşi propuseseră, în aparenţă, să demonstreze perfecţiunea, frumuseţea liniilor şi mlădierea trupurilor lor. În alternanţa ritmică a mişcărilor se ghicea însă o muzică, în aceiaşi timp grandioasă şi tristă, ca o amintire a imensei scări de jertfe anonime şi fără de număr, plătite în cursul dezvoltării vieţii, spre a ajunge la o fiinţă gînditoare, atât de minunată – la om.

Lui Mwen Mas i se păru că pricepe o melodie, un mănunchi de note înalte şi pure, susţinute de ritmul sonor şi sacadat al sunetelor joase. Veda Kong strînse mîna lui Dar Veter, care nici nu observa acest lucru, Iunii Ant privea nemişcat, ţinîndu-şi răsuflarea, pe fruntea lui înaltă se iviră broboane de sudoare.

Oamenii de pe Tucana semănau atât de mult cu cei de pe Pămînt, încît încetul cu încetul pierdeai impresia că te afli în faţa unei alte lumi. Ei dovedeau însă o deplină perfecţiune a trupului, care deocamdată trăia doar în visurile şi operele artiştilor de pe Pămînt şi nu-şi găsise

întruchiparea decît într-un număr foarte redus de oameni, minunat de frumoşi.

„Cu cât mai grea şi mai lungă este calea evoluţiei animalice oarbe pînă la fiinţa gînditoare, cu atât mai frumoase, mai elaborate şi mai raţionale sînt şi formele superioare ale vieţii” – reflectă Dar Veter. Pămîntenii au înţeles de mult că frumuseţea constă în caracterul raţional al unei structuri adaptată la un scop definit. Cu cît mai variată este destinaţia, cu atât mai frumoasă este şi forma. Probabil că oamenii aceştia roşii sînt mai multilaterali şi mai capabili decît noi… Poate că civilizaţia lor este, mai curînd, rezultatul dezvoltării omului însuşi, a puterii sale spirituale şi fizice, mai puţin a tehnicii. La noi, chiar şi după instaurarea societăţii comuniste, cultura şi-a păstrat un caracter mal mult tehnic, şi, abia în a doua jumătate a Erei Muncii Comune, după Anii Primului Belşug, s-a păşit pe calea perfecţionării omului însuşi, nu a maşinilor, a caselor, a mîncării şi a distracţiilor lui…

Dansul se sfîrşi. Tînăra femeie cu piele roşie trecu în mijlocul sălii şi raza vizuală a aparatului se concentra numai şi numai asupra ei. Ea îşi înălţă spre plafonul sălii faţa şi braţele aruncate înlături.

Involuntar, pămîntenii o urmăriră cu privirea. Sala nu avea tavan, sau, poate, datorită unei iluzii optice create cu multă măiestrie, în locul său se vedea un cer spuzit de stele mari, luminoase, care probabil nu erau decît o imagine, întrucît asociaţiile de constelaţii erau dezordonate şi străine, neputînd trezi în mnte asociaţii familiare. Tinăra femeie făcu un semn cu mîna, şi pe arătătorul stîngii ei apăru o mică bilă albastră. Din ea izbucni o rază, ca un ac argintiu, care se transformă într-o uriaşă vergea, de felul celor cu care se arată pe o hartă. O mica pată luminoasă, rotundă la extremitatea razei, se oprea când pe o stea, când pe alta. Şi îndată pe panoul de smaragd se ivea o imagine imobilă de mari

dimensiuni. Raza indicatoare se deplasa încet, şi tot atât de încet apăreau pe ecran privelişti de pe planete pustii sau populate cu o viaţă necunoscută. Apăsătoare, sterpe străluceau întinderile pietroase ori nisipoase, scăldate în lumina sorilor roşii, albaştri, violeţi şi galbeni. Uneori, razele vreunul astru ciudat, plumburiu, trezeau la viaţă pe planetele lor cupole plate şi spirale încărcate cu electricitate, înotînd ca nişte meduze într-o atmosfera densă, portocalie, sau într-un ocean. În lumea soarelui roşu creşteau copaci de o înălţime neînchipuită, cu scoarţă neagră şi alunecoasă, care întindeau spre cer, ca într-o disperare fără margini, miliarde de ramuri strîmbe. Alte planete erau în întregime acoperite cu ape întunecate. Pretutindeni pluteau uriaşe insule vii. Animale ori plante, legănînd peste oglinda lină nenumărate antene păroase…

– N-au în apropierea lor planete cu forme superioare de viaţă, spuse deodată Iunii Ant, care nu-şi lua ochii de pe harta acelui necunoscut firmament.

– Nu, răspunse Dar Veter. Într-o parte au sistemul stelar plan, una dintre formaţiile mai tîrzii ale Galaxiei. Dar noi ştim că sistemele plane şi cele sferice, cele noi şi cele vechi, alternează conform anumitor legi. Într-adevăr dinspre Eridan au un sistem unde există viaţă şi gîndire: sistemul acesta intră în Marele Cerc…

– VVR 3955 + EN 2528… şi aşa mai departe, se amestecă în vorbă Mwen Mas, Dar cum se poate ca ei să nu aibă cunoştinţă de existenţa acestui sistem?

– Probabil că între ei şi Eridan există un cîmp permanent ce nu poate fi străbătut de radiaţiile dirijate, răspunse Dar Veter.

Cu o mişcare a degetului, fata cu pielea roşie din lumea aceea îndepărtată făcu să cadă bila cea albastră şi se întoarse spre spectatori. Cu braţele larg aruncate înlături, de parcă ar li vrut să îmbrăţişeze pe cineva

invizibil, din faţa ei. Cu capul uşor lăsat pe spate şi umerii traşi înapoi, părea o femeie de pe Pămint, într-n chemare pătimaşă. Buzele ei întredeschise se mişcau repetînd cuvinte neauzite. Rămase astfel neclintită, ca o chemare vie, ce trimitea în întunericul îngheţat al spaţiilor siderale chemarea apelului ei fierbinte, de om dornic să-şi regăsească tovarăşi din alte lumi.

Din nou frumuseţea ei strălucitoare îi înmărmuri pe observatorii de pe Pămînt. Nu vedeau nimic în ea din asprimea dăltuită în bronz pe care o avuseseră pieile roşii, faţa ei rotundă, năsucul şi imenşii ei ochi albaştri, ca şi gura ei mică aminteau mai curînd de popoarele nordice de pe Pămînt. Părul ei cădea în unde moi şi bogate. În fiecare trăsătură a feţei, în fiecare mlădiere a trupului se citea încredere, optimism, voioşie.

– Este oare cu putinţă ca ei să nu ştie nimic despre Marele Cerc? gemu aproape Veda Kong, cucerită de farmecul risipit de minunata ei soră din Cosmos.

– Acum probabil că ştiu, răspunse Dar Veler, căci ceea ce vedem în clipa de faţă s-a petrecut cu trei sute de ani în urmă,

– Optzeci şi opt de parseci, spuse Mwen Mas cu vocea lui joasă, opl zeci şi opt… Toţi cei pe care i-am văzut acum au murit de mult.

Şi, ca o confirmare a spuselor sale, viziunea lumii minunate păli şi se stinse; se stinse, de asemenea, şi indicatorul verde de legătură. Emisiunea Marelui Cerc luase sfîrşit,

O clipă rămaseră cu toţii nemişcaţi. Cel dinţii se dezmetici Dar Veter. Muşcîndu-ţi înciudat buza, mută în grabă maneta de granat. Deconectarea coloanei de energie dirijată stîrni un vuiet sonor, ca de aramă, care-i preveni pe inginerii centralelor energetice de necesitatea de a îndrepta puternicul torent pe canalele obişnuite. Numai după ce termină cu toate aparatele, directorul

staţiunilor exterioare se întoarse spre tovarăşii săi.

Iunii Ant, cu sprîncenele ridicate, răsfoia filele pline de însemnări.

– O parte a memonogramei[2] cu Harta stelelor de pe plafon trebuie să fie imediat expediată Institutului Cerului Austral! spuse el, adresîndu-se tînărului adjunct al lui Dar Veter. Acesta îi aruncă o privire mirată, de parcă s-ar fi trezit abia acum dintr-un vis extraordinar.

Savantul cel sever îşi stăpîni un zîmbet. Într-adevăr, viziunea de adineauri era un vis al unei lumi încîntătoare, lansat în spaţiu cu trei veacuri în urmă…

– Ai avut dreptate, Mwen Mas – rosti zîmbind Dar Veter – cînd înainte de emisiune ai spus că astăzi se va petrece ceva neobişnuit. Pentru prima oară în cei opt sute de ani de când exista pentru noi Marele Cerc, din străfundurile universului, ne-a apărut viziunea unei planete locuite de fraţii noştri, nu numai întru spirit, dar şi intru trup. Şi aceasta s-a petrecut în ziua cînd ai păşit aici ca director! Anticii ar fi socotit aceasta un fericit augur sau, cum ar spune psihologii noştri, un concurs de împrejurări favorabile pentru siguranţa şi elanul de care vei avea nevoie în munca dumitale…

Îşi dădu deodată seama că reacţia nervoasă îl făcuse să devină prea vorbăreţ, (în epoca Marelui Cerc, excesele în vorbire erau considerate ca unul dintre defectele umane cele mai ruşinoase şi mai respingătoare. De aceea, directorul staţiunilor exterioare se opri din vorbă.

– Da, da! răspunse distrat Mwen Mas. Iunii Ant prinse în glasul său un accent straniu şi deveni atent. Veda Kong atinse uşor cu degetul mîna lui Dar Veter şi făcu semn cu capul în direcţia africanului.

„Poate că e prea impresionabil”, îi trecu prin gînd lui Dar Veter. Se uită ţintă la succesorul său. Acesta îşi îndreptă spatele şi redeveni specialistul atent şi ager de

2 înregistrare memorială (Noţiune fantastică – N. A.)

mai înainte. Scara mobilă îl transportă sus, spre ferestrele cele largi, şi cerul înstelat apăru din nou, la fel de îndepărtaţi ca în cele treizeci de mii de ani ai existenţei omului, ai acelei specii umane care mai înainte se chema *homo sapiens*.

Mwen Mas şi Dar Veter fură nevoiţi să mai zăbovească la observator.

Ca şi adineauri, în camera subterană, Veda Kong strînse cu putere mîna lui Dar Veter şi-i şopti că nu va uita niciodată această noapte.

– Mi-am dat seama cât de slab m-am prezentat! spuse ea, sţrălucitoare, în ciuda acestor cuvinte triste. Veter pricepu la ce se gîndeşte Veda şi dădu negativ din cap,

– Sînt convins că dacă femeia cea roşie te-ar fi văzut pe dumneata, Veda, ar fi fost mîndră de sora ei… Pe cuvînt Pămîntul nostru nu-i mai prejos ca lumea lor! adăuga el, cu faţa luminată de iubire.

– Aceasta-i părerea dumitale, scumpe prietene, zimbi Veda. Întreabă-l mai bine pe Mwen Mas!

Îşi umbri glumeaţă ochii cu palma şi dispăru după o cotitură a zidului.

Începuse să se crape de ziuă când, în sfîrşit, Mwen Mas fu lăsat singur. În văzduhul răcoros şi nemişcat, plutea o lumină cenuşie, iar marea şi cerul aveau acum aceeaşi străvezime de cristal: argintie înspre ape, trandafirie spre văzduh.

Africanul rămase mult timp în picioare pe balconul observatorului, scrutînd cu privirea contururile pe jumătate cunoscute ale clădirilor.

Pe un platou nu prea înalt, la o oarecare depărtare, se înălţa un arc gigantic de aluminiu, „brăzdat de nouă fîşii paralele, despărţite prin geamuri opal-gălbui şi alb-argintii din sticlă incasabilă: era clădirea Consiliului Astronautic. În faţa ei era monumentul ridicat celor dintîi oameni care se avansaseră în spatiile cosmice. O coastă

abruptă, toată numai nori şi vîrtejuri, era încununată de o astronavă de tip antic – o rachetă în formă de peşte, cu botul ascuţit îndreptat spre înălţimile odinioară inaccesibile. Sprijinindu-se unii pe alţii, depunînd sforţări uriaşe, un şir de oameni se căţărau sus, înlănţuind ca o spirală soclul monumentului. Erau aici piloţi da rachete, fizicieni, astronomi, biologi, scriitori cu înaripată fantezie… Zorile învăluiau în lumina lor roşiatică străvechea astronavă şi contururile uşoare, dantelate ale clădirilor. Mwen Mas tot se mai plimba cu paşi mari pe balcon. Până acum nu trecuse niciodată prin emoţiile pe care le trăise astăzi. Crescut după regulile generale ale Erei Marelui Cerc, îşi oţelise trupul prin aspre încercări şi îndeplinise cu succes toate *Isprăvile lui Hercule*. Astfel se numeau, în amintirea frumoaselor mituri ale vechii Elade, grelele probe pe care orice tînăr era dator să le săvîrşească la sfîrşitul perioadei de educare. Acela care trecea cu succes aceste încercări era socotit demn să urce o treaptă superioară a instrucţiunii,

Mwen Mas organizase alimentarea cu apă a unei mine din Tibetul apusean, replantase o pădure de araucari (pini de Chife) pe platoul Nahepta în America de Sud, lucrase la nimicirea rechinilor care apăruseră din nou lângă coastele Australiei. Biografia şi genealogia sa, marile lui capacităţi îi îngăduiseră să se pregătească pentru o activitate grea şi plină de răspundere. Astăzi, chiar de la prima oră a îndeplinirii noilor sale atribuţii, avusese loc întîlnirea cu o lume apropiată de noi, şi în sufletul lui Mwen Mas se trezi ceva nou. Simţi căscîndu-se în el o prăpastie, pe marginea căreia umblase în toţi anii vieţii sale, fără a-i bănui existenţa. Dorinţa de a se întîlni din nou cu planeta stelei epsilon-Tucana, cu lumea aceasta, care părea răsărită din cele mai frumoase basme ale omenirii pămîntene, trăia în el cu o excepţională vigoare. Niciodată nu va putea s-o mai uite

pe fata cu pielea roşie, nici braţele ei întinse într-o aprigă chemare, nici gingaşele ei buze întredeschise!

Faptul că de această lume minunată îl despărţea colosala distanţă de două sute nouăzeci de ani-lumină, inaccesibilă pentru posibilităţile tehnicii terestre, nu-l potolea deloc, ba, dimpotrivă, îi aţîţa dorul fierbinte.

În sufletul lui Mwen Mas luă naştere ceva care trăia acum prin sine, fără a se supune controlului voinţei şi al raţiunii reci. Africanul nu iubise până acum niciodată; cufundat în studiul său aproape ca un anahoret, nu simţise până atunci nimic care să fi semănat cu dorul şi nemaipomenita bucurie aprinsă în sufletul său de această întîlnire pe deasupra uriaşelor depărtări ale spaţiului şi ale timpului!

Capitolul III
PRIZONIERI AI ÎNTUNERICULUI

Acul alb şi gros al indicatorului de direcţie se abătea încet, dar stăruitor spre dreapta: astronava descria în jurul stelei de fier o curbă eliptică. Viteza scădea treptat; părea că un invizibil otgon trage nava spre astrul înspăimîntător, nevăzut pentru ochiul omenesc.

Tremurînd de încordare şi de slăbiciune, Erg Noor se instală, cu ajutorul lui Key Beer, lângă maşina de calculat. Deconectate de cîrmaciul-robot, motoarele planetare amuţiră.

– Ingrid, ce este o stea de fier? întrebă încel Key Beer.

– O stea invizibilă din clasa spectrală T, stinsă, dar nu răcită definitiv sau care n-a fost încă din nou încălzită. Împrăştie în jurul ei numai lumina de undă lungă a părţii termice a spectrului, adică, după cum ştii, radiaţii infraroşii. Această stea devine vizibilă prin invertorul

electronic[3] doar de la o distantă relativ mică. Bufniţa, care percepe vizual razele infraroşii, ar fi putut s-o vadă…

– Dar de ce este de fier?

– În compoziţia tuturor stelelor care au fost studiate până acum predomină fierul într-un procent cu mult mai mare decît pe Pămînt. De aceea, în cazul cînd steaua este mare, masa ei şi cîmpul de gravitaţie sînt enorme… Mă tem că ne-am întîlnit tocmai cu o asemenea stea…

– Şi atunci?

– Nu ştiu nici eu. Carburantul ne e pe sfîrşite. Dacă nu reuşim să ne smulgem de aici, nava noastră va continua să descrie în jurul stelei o spirală, apropiindu-se treptat de ea… până se va prăbuşi.

Ingrid dădu nervoasă din cap. Beer îi netezi cu o mişcare duioasă braţul gol.

Şeful expediţiei trecu la masa de comandă, concentrîndu-se asupra aparatelor. Tăceau cu toţii, ţinîndu-şi respiraţia: tăcea şi Niza Krit, care se trezise între timp şi pricepuse instinctiv gravitatea situaţiei în care se aflau. Momentul cel mai favorabil pentru a se smulge din puternica atracţie a stelei de fier fusese calculat; nu mai puteau zăbovi, întrucît pierderea mare a vitezei făcea tot mai problematică salvarea astronavei.

Cursa navei se acceleră din ce în ce mai mult, curba eliptică deveni din ce în ce mai lină. O oră, apoi încă una… şi înspăimîntătorul astru cafeniu dispăru de pe ecranul din faţă, mutîndu-se pe cel de-al doilea. Lanţurile invizibile ale gravitaţiei se mai tîrau şi acum în urma navei, care se depărta în goană, iar strînsoarea se oglindea în cele arătate de aparate. Mai trecură două ore, şi deodată, deasupra capului lui Erg Noor, se aprinseră doi ochi rotunzi şi roşii. Erg Noor smuci

---

3 Aparat care măreşte imaginile de mii de ori, transformîndu-le în imagini electronice şi apoi amplificîndu-le (N.A.)

manelele spre el, şi motoarele se opriră.

– Am scăpat! şopti uşurat Pel Lyn. Dar şeful expediţiei îşi întoarse încet spre el privirea şi clătină din cap.

– Nu ştiu încă ! Ni s-a isprăvit anamezonul!

– Ce este de făcut?

– Să aşteptăm! În clipa de faţă se desfăşoară o luptă crîncenă între forţa de atracţie a stelei şi viteza „Tantrei”.

Erg Noor se lăsă pe rezemătoarea fotoliului, cu mîinile pe genunchi. Oamenii tăceau, aparatele cîntau încet. În cîntecul acordului normal al aparatelor de bord, se amesteca de astă dată o altă melodie discordantă, care tocmai de aceea, apărea ameninţătoare. Era chemarea stelei de fier, resimţită aproape fizic, puterea reală a masei sale negre, care urmărea nava ce-şi pierdea necontenit din viteză.

Obrajii Nizei Krit ardeau, inima îi bătea repede în piept. Aşteptarea aceasta inactivă devenea insuportabila pentru tînăra fată, care simţea ce greu apasă pe umerii lui Erg Noor răspunderea pentru navă şi echipajul ei.

Timpul abia se tîra. O oră, două, cinci... La postul central de comandă astronavigatorii treziţi din somn apăreau unul după altul; în curînd se adunară toţi cei paisprezece membri ai expediţiei.

„Tantra” îşi încetinea zborul intr-o progresie mult prea rapidă pentru a putea scăpa de steaua de fier. Nu mai putea reîncepe lupta. Traseul „Tantrei” devenea tot mai curb, pînă când, în cele din urmă, nava intră în prima volută depărtată a neînduratei spirale. Soarta „Tantrei” era acum pecetluită; asta o ştiau cu toţii.

Un urlet neaşteptat îi făcu pe toţi să tresară. Astronomul Pur Hiss sări în picioare şi începu să dea din mîini. Faţa lui schimonosită era de nerecunoscut; nu mai semăna cu un om din Era Marelui Cerc. Spaima, mila faţă de sine însuşi şi setea de răzbunare alungaseră de pe faţa savantului orice urmă de intelectualitate.

– El e de vină, el! zbieră Pur Hiss arătîndu-l cu degetul pe Pel Lyn, tîmpitul acesta, dobitocul, viermele fără creier!... Astronomul se opri, încercînd să-şi amintească înjurăturile străbunilor, de mult ieşite din uz. Niza, care stătea lângă el, se trase cu scîrbă la o parte. Erg Noor se ridică în picioare.

– Condamnarea unui tovarăş nu ne poate fi de nici un folos, timpurile cînd greşelile puteau fi intenţionate au trecut de mult. În cazul de faţă (Noor manipulă maşina electronică de calculat), după cum vedeţi, probabilitatea unei erori reprezintă treizeci la sută. Ţinînd seamă şi de factorii depresiunii inevitabile care survine spre sfîrşitul orelor de gardă, cît şi de zguduirea produsă în organism din pricina legănării navei, nu mă îndoiesc că şi dumneata, Pur Hiss, ai fi comis aceeaşi greşeală!

– Dar dumneatu? strigă astronomul ceva mai puţin furios.

– Eu n-aş fi comis-o. Mi s-a mai întîmplat să văd destul de aproape un monstru asemănător în timpul celei de-a 36-a expediţii astrale... Cea mai mare vină o port eu: crezînd că voi conduce personal astronava în regiunea nestudiată, n-am prevăzut chiar totul, limitîndu-mă la simple instrucţiuni!

– Dar cum puteai şti că, fără dumneata, vor nimeri tocmai în regiunea aceasta? exclama Niza.

– Trebuia să ştiu acest lucru, răspunse ferm Erg Noor. Dar despre aceasta ar avea sens să vorbim numai pe Pămînt...

– Pe Pămînt! urlă Pur Hiss şi până şi Pel Lyn se încruntă îngrijorat:

– Să vorbeşti astfel cînd totul este pierdut şi nu te aşteaptă decît pieirea!?

– Nu, nu pieirea, ci o luptă dîrză, răspunse calm Erg Noor. Steaua aceasta are incontestabil o planetă, poate chiar şi două. Planetele acestea trebuie să fie de

dimensiuni mari şi, în consecinţa, să aibă şi atmosferă. N-avem însă nevoie să coborîm, deoarece avem provizii mari de oxigen atomic[4] în stare solidă. Erg Nour tăcu o clipă, adunîndu-şi gîndurile, apoi relua: Vom deveni satelit al planetei, descriind în jurul ei o orbită. Dacă atmosfera planetei se va dovedi propice şi ne vom fi cheltuit aerul nostru, rămăşiţele de carburanţi planetari[5] ne vor permite să aterizăm şi să trimitem un apel. Peste o jumătate de an vom fi calculat direcţia şi, transmiţînd rezultatele privitoare la Zirda, vom chema o astronavă auxiliară, salvîndu-ne astlel nava şi, o dată cu ea, pe noi…

– Dacă vom reuşi… făcu Pur Hiss, căutînd să-ţi stăpînească bucuria.

– Da, dacă vom reuşi! repetă Erg Noor. Dar ţelul este clar, deci trebuie sa ne concentram toate forţele ca să-l realizăm… Dumneata, Pur Hiss, împreună cu Ingrid veţi avea sarcina să observaţi şi să calculaţi dimensiunile planetelor; Beer şi Niza vor calcula în funcţie de masa planetelor, viteza de depărtare, iar cu ajutorul ei – viteza orbitală şi radiantul optim[6].

Cercetătorii începură să se pregătească şi pentru o eventuală „aterizare”. Biologul, geologul şi medicul puneau la punct pentru lansare o staţiune-pilot automată. Mecanicii acordau radiolocatoarele şi proiectoarele de aterizaj, montau racheta-satelit pentru

---

4 oxigen sub formă de atomi izolaţi, nu în stare moleculara (02). Oxigenul atomic dă reacţii chimice mai intense şi permite o comprimare mai mare decît în stare moleculară (N.A

5 Carburantul planetar e folosit pentru motoarele navelor planetare, precum şi pentru aterizarea şi decolarca astronavelor. (Noţiune fantastică, – N. A.)

6 Radiantul optim e cea mai favorabilă rază a orbitei, descris de o astronavă în jurul unei planete, în afara atmosferei acesteia. Depinde şi de dimensiunile şi masa planetei. (Noţiune fantastică. – N. A.)

transmiterea comunicărilor de pe suprafaţa planetei…

După spaima şi desperarea prin care trecuseră, lucrau acum cu un spor deosebii, întrerupîndu-se numai în timpul când astronava începea să se legene intrînd în vîrtejurile gravitaţiei. Dar acum viteza „Tantrei” era simţitor micşorată, şi oscilaţiile ei nu mai erau atât de primejdioase pentru organismul uman.

Pur Hiss şi Ingrid stabiliră prezenţa a două planete. Au fost nevoiţi să renunţe la încercarea de a se apropia de cea exterioară: uriaşă şi rece, învăluită într-o atmosferă groasă, probabil otrăvitoare. Îi ameninţa cu pieirea. Dacă este vorba să-ţi alegi felul de moarte în cosmos, parcă ar fi preferabil să te prefaci în scrum lîngă suprafaţa unei stele de fier decât sî pieri în bezna unei atmosfere amoniacale, înfundîndu-ţi nava în gheţuri groase de mii de kilometri. Asemenea înfricoşătoare planete gigante există şi în sistemul solar – Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun.

„Tantra” se apropia inevitabil de steaua de fier. După nouăsprezece zile dependente, astronauţii reuşiră să precizeze dimensiunile planetei interioare: era mai mare decît Păimntul. Aflată la o distanţă foarte mică de astrul ei, planeta îşi parcurgea cu o viteză vertiginoasă orbita: anul era pentru ea cel mult de doua luni terestre… Steaua invizibilă o încălzea probabil suficient cu razele-i stranii; în cazul în care exista şi o atmosferă, era posibil ca acolo să existe şi viaţă. În asemenea eventualitate „aterizarea” devenea deosebit de primejdioasă…

O viaţă dezvoltată în condiţiile altor planete, pe alte căi de evoluţie, în alte forme de albuminoide era cât se poate de dăunătoare pentru locuitorii Pămîntului. Mijloacele de apărare ale organismelor, care fuseseră elaborate în decurs de milioane de veacuri de pămînteni, în lupta împotriva reziduurilor nocive şi a bacteriilor patogene, erau neputincioase împotriva formelor de

viaţă de pe alte planete. Şi, în aceeaşi măsură, viaţa de pe acele planete era primejduită în condiţiile terestre!

Activitatea elementară a vieţii animale – de a ucide şi a devora – se manifestă cu o înfiorătoare cruzime în cazul când fiinţe din lumi diferite vin în contact. Cele dintîi cercetări întreprinse pe planete locuite, dar nu de oameni, fuseseră însoţite ne izbucniri de boli nemaipomenite, de epidemii fulgerătoare, de agenţi vătămători care se înmulţeau cu o iuţeală monstruoasă. Pînă şi lumile locuite de fiinţe omeneşti gînditoare intreprindeuu nenumărate experienţe şi pregătiri prealabile înainte de a stabili legătura directă cu astronavele. Pe Pămîntul nostru depărtat de zonele Galaxiei centrale[7], unde abunda viaţa, n-au ajuns încă oaspeţi de pe planetele altor stele, reprezentanţi ai altor civilizaţii. Abia de curînd, Consiliul Astronautic încheiase pregătirile pentru primirea prietenilor ce trebuiau să ne sosească de pe stelele mai apropiate făcînd parte din constelaţiile Ophiuchus, Lebăda, Ursa Mare şi Pasărea Paradisului.

Îngrijorat de eventualitatea unei întîlniri cu organisme vii, Erg Noor dispuse să se scoată din depozite mijloacele de apărare biologică cu care se aprovizionaseră din belşug, cu gîndul la realizarea visului său – călătoria pe Vega.

În cele din urmă, clipa hotărîtoare se apropie. Viteza orbitala a „Tantrei” o egală pe aceea a planetei interioare şi începu să se rotească în jurul ei. Tulbure, brună, cu reflexele sîngerii ale stelei uriaşe, suprafaţa planetei sau, mai bine zis, a atmosferei ei devenea vizibilă în invertorul electronic. Toţi membrii expediţiei fără excepţie, erau ocupaţi lângă aparate.

– Temperatura suprafeţei straturilor pe partea

---

7 Sistemul solar din care face parte Pămîntul se află spre marginea vestică a galaxiei, adică a universului nosiru. (N. R.)

luminată: 320^0K[8],

– Rotaţia în jurul axei – aproximativ 20 de zile…

– Radiolocatoarele atestă prezenta apei şi a uscatului…

– Grosimea atmosferei – 1.709 de kilometri…

– Masa precizată – 3.2 ori masa Pămîntului…

Comunicările se succedau neîntrerupt, caracteristicile planetei devenind din ce în ce mai precise.

Erg Noor aduna cifrele obţinute şi datele necesare pentru calcularea regimului orbital. 3,2… planeta era deci destul de mare. Forţa de gravitaţie era capabilă să strivească nava de sol. Oamenii se vor transforma în nişte reptile neputincioase…

Şeful expediţiei îţi aduse aminte de povestirile înspăimîntătoare, jumătate din domeniul legendei, jumătate reale, cu privire la astronanţîi care au nimerit pe planete gigante. Îşi închipui urletul motoarelor şi tremurul convulsiv al navei, care, nemaiputîndu-se smulge, se lipea de suprafaţa planetei, fiind strivită de propria sa greutate… Dacă această forţă de atracţie nu era prea mare, nava rămînea întreagă, frîngîndu-se doar oasele oamenilor, care încercau să se tîrască în interiorul ei. Groaza de nedescris a acestei greutăţi strivitoare răzbea în frînturi de comunicări, în transmisiunile de adio…

O asemenea primejdie nu ameninţa echipajul "Tantrei" cât timp aceasta urma să se rotească în jurul planetei. Dacă însă vor fi nevoiţi să coboare pe suprafaţa ei, numai oamenii cei mai puternici vor izbuti să ducă povara propriului lor trup în viitorul lor adăpost, în care aveau să stea zeci de ani… Vor reuşi oare să supravieţuiască în asemenea condiţii, în întunericul veşnic al soarelui infraroşu, în acea atmosferă densă? Oricum ar fi, mai există totuşi speranţa unei salvari. N-

8 320^0K este echivalent cu 47^0C. (N. R.)

aveau altă alegere.

„Tantra” evolua aproape de marginea atmosferei. Colaboratorii expediţiei nu puteau scăpa ocazia de a cerceta o planetă până atunci necunoscută, aflată la o depărtare relativ mică de Pămînt. Latura luminată sau, mai bine zis, încălzită a planetei se deosebea de cea umbrită nu numai printr-o temperatură mult mai înaltă, dar şi prin enorme acumulări de electricitate, care tulburau chiar şi funcţionarea puternicelor radiolocatoare, denaturîndu-le aproape complet indicaţiile. Erg Noor hotărî să întreprindă studierea planetei cu ajutorul staţiunilor-bombă. Lansară o staţiune fizică, şi automatul îi informă în curînd despre existenţa uimitoare a oxigenului liber în straturile inferioare a atmosferei kripton-azotice[9], ca şi despre prezenţa vaporilor de apă la o temperatura de douăsprezece grade peste zero. Condiţiile acestea erau, în linii mari, asemănătoare cu acelea pămînteşti. Numai presiunea atmosferei dense întrecea presiunea normală a Pămîntului.

– Aici se poate totuşi trăi! spuse cu un zîmbet palid biologul, transmiţînd şefului comunicările staţiunii.

– În măsura în care putem trăi noi, vor exista acolo şi alte fiinţe vii, probabil mărunte şi dăunătoare, dacă ar fi să judecăm după aspectul acestei sumbre planete.

Pentru cea de-a 15-a tură a astronavei, pregătiră o statiune-bombă cu un puternic teleemiţător. Dar cea de-a doua staţiune fizică, lansată în umbră după ce planeta se rotise cu 120^0 dispăru mai înainte de a fi transmis vreun semnal.

– O fi nimerit într-un ocean, presupuse Bina Led, muşcîndu-ţi de necaz buzele.

9 Straturi atmosferice formate din gazele kripton ţi azot. (N. R.)

– Vom fi nevoiţi să facem sondaje cu ajutorul radiolocatorului principal, mai înainte de a lansa televizorul-robot. N-avem decât două şi n-am apucat să acordam decît unul pentru condiţiile planetei.

Trimiţînd fascicule de radiaţii dirijate, „Tantra” evolua în jurul planetei, sondînd contururile continentelor ţi ale marilor, neclare din cauza deformării datelor oferite de aparate. După un timp, se precizară marginile unei cîmpii uriaşe care înainta în mijlocul unui ocean sau despărţea două oceane, aproape la ecuatorul planetei. Proiectorul navei mătura în zig-zag cu lumina lui o zonă lată de două sute de kilometri. Deodată, pe ecranul radiolocatorului se aprinse un punct luminos. Un şuierat le biciui nervii încordaţi, confirmînd că n-au în faţa lor o halucinaţie.

– Metal! exclamă geologul. Zăcăminte deschise.

Erg Noor clătină din cap:

– Deşi n-a durat decât o clipă, am putut distinge contururi precise. Este fie o bucată mare de metal - un meteorit, fie încă…

– O navă! rostiră în acelaşi timp Niza şi biologul.

– Închipuiri! mormăi Pur Hiss.

– Sau, poate, realitate, răspunse Erg Noor gînditor.

– În orice caz, discuţia n-are nici un rost – nu voi să dezarmeze Pur Hiss. Tot n-avem nici o posibilitate să controlăm. Doar n-o să aterizăm…

– Vom verifica acest lucru peste trei ore, cînd vom ajunge din nou deasupra acestei cîmpii. Vă atrag atenţia că obiectul metalic se află pe o câmpie pe care şi eu aş fi ales-o pentru aterizare. Vom lansa postul nostru de televiziune tocmai acolo. Fixaţi raza radiolocatorului la un avans de şase secunde!

Planul trasat de şeful expediţiei izbuti, şi „Tantra” porni pentru a doua oară să înconjoare timp de trei ceasuri planeta întunecată. Acum, apropiindu-se de cîmpia continentală, nava fu întîmpinată de o comunicare a

telerobotului. Oamenii îşi aţintiră privirile avide asupra ecranului luminat. Raza vizuală se conecta cu un ţăcănii uşor ţi începu să se deplaseze asemenea unui ochi omenesc, dibuind contururile obiectelor aflate acolo, jos, în abisul întunecat, de mii de kilometri. Key Beer îşi închipui limpede cum se răsuceşte capul postului, asemenea unui far, ieşit de sub carapacea tare. În zona luminată de raza automatului, treceau în fugă pe ecran volumele unor rîpe scunde, dealuri, văi şerpuitoare şi negre, toate fotografiate pe loc. Deodată, în timp ce raza smulgea din umbră marginile unui platou, pe ecran trecu viziunea unui contur scînteietor în formă de peşte, apoi întunericul se aşternu din nou.

– O aeronavă! izbucni din mai multe piepturi. Niza îi aruncă lui Pur Hiss o privire triumfătoare. Ecranul se stinse, deoarece „Tantra” se depărtase iar de postul televizor. Dar biologul Eon Tal apucase să fixeze filmul electronic. Cu degetele tremurînd de nerăbdare, introduse filmul în dispozitivul de proiecţie al ecranului emisferic…

Contururile cunoscute, ăn formă de ţigară de foi, ale părţii de la provă, partea dinapoi mai umflată, creasta înaltă a dispozitivului de echilibrare… Oricît de neverosimilă era această privelişte, oricât de neînchipuit ar fi părut o asemenea întîlnire pe o planetă cufundată în întuneric, totuşi robotul nu putea născoci nimic: era, într-adevar, o astronavă de pe Pămînt! Statea în poziţie orizontala, ca la un aterizaj normal, sprijinită cu proptele puternice, nevătămată. De parcă abia acum ar fi coborît pe planeta stelei de fier.

Descriindu-şi cercurile, foarte rapide din cauza apropierii mari de planetă, „Tantra” trimitea semnale care rămîneau fără răspuns, trecură cîteva ceasuri. La postul de comandă se adunaseră din nou toţi cei paisprezece membri ai expediţiei. Erg Noor, care stătuse

până acum pe gînduri, se ridică în picioare,

– Cred că va trebui să aterizăm. Poate că fraţii noştri au nevoie de ajutor, poate că nava lor a fost deteriorată şi nu mai poate să se întoarcă pe Pămînt. În cazul acesta preluam anamezonul lor, îi scăpăm pe ei şi salvăm şi viaţa noastră.

– Dar dacă şi nava lor a ajuns aici din lipsă de anamezon? întrebă prudent Pen Lyn.

– Atunci trebuie să le fi rămas încărcăturile ionice planetare; nu puteau cheltui chiar totul. Uitaţi-vă: nava are o poziţie normală, aşadar au aterizat cu ajutorul motoarelor planetare. Vom lua combustibilul planetar, apoi vom decola din nou şi, trecînd în poziţie orbitală, vom chema şi vom aştepta ajutor din partea Pămîntului. În caz de reuşită, nu vor trece decît zece ani.

– Mai rămîne însă riscul coborîrii pe solul unei planete grele, precum şi riscul să rămînem acolo, bombăni Pur Hiss. Mi-e frică să mă gîndesc la această lume a întunericului.

– Riscul rămîne, de bună seamă. Dar în situaţia noastră, oricum, el există, şi nu prea cred că l-am mări cu ceva. De fapt, planeta pe care a aterizat astronava nu este chiar atât de rea! Numai de ne-am putea salva nava!

Erg Noor se uită pe cadranul egalizatorului de viteze şi se apropie repede de masa de comandă. O clipă, şeful expediţiei rămase în faţa manetelor şi a vernierelor de conducere. Degetele mîinilor lui mari se mişcau, căutînd parcă acorduri pe un instrument muzical; spatele i se încovoie tot mai mult, iar faţa îi împietri.

Niza Kirt se apropie de şeful ei, îi luă cu îndrăzneală mîna dreaptă şi-ţi lipi obrazul neted, fierbinte de emoţie, de palma acestei mîini prietene. Erg Noor o privi cu recunoştinţă, mîngîie părul bogat al fetei şi se îndreptă de mijloc.

– Pornim spre straturile inferioare ale atmosferei! spuse el conectînd semnalul. Chemarea răsună în toată nava; membrii echipajului se repeziră fiecare la locul său şi se legară de scaune prevăzute cu puternice amortizoare hidraulice.

Se auzi bubuitul motoarelor planetare, şi aeronava, vuind puternic, porni în jos, în întîmpinarea stîncilor şi a oceanelor planetei necunoscute.

Radiolocatoarele şi reflectoarele infraroşii sondau întunericul de sub ei. De altimetru, lîngă cifra fixată (cincisprezece mii de metri), ardeau lumini roşii. Munţi mai înalţi de zece kilometri nu erau de aşteptat pe o planetă unde atît apa, cît ţi căldura emanată de soarele negru lucrau la nivelarea suprafeţei, întocmai ca îi pe Pămînt.

Chiar de la primul zbor de cercetare reuşiră să descopere, pe cea mai mare parte a planetei, în loc de munţi, doar înălţimi de mică importanţă, abia ceva mai mari decât pe Marte.

Erg Noor mută limitatorul altitudinii la trei mii de metri şi conectă reflectoare puternice. Sub astronavă se întindea un uriaş ocean. Talazuri negre se înălţau deasupra unor adîncuri necunoscute.

Luciul negru al apelor făcu loc unei întunecimi mate: incepea uscatul. Razele încrucişate ale reflectoarelor croiau un drum îngust printre pereţii de beznă. Pe acest drum apăreau pe neaşteptate culori, petele gălbui ale nisipului ori suprafaţa unor grinduri stîncoase de un verde-cenuşiu.

Ascultînd de mîna experimentată a şefului expediţiei, „Tantra” zbura deasupra continentului.

În cele din urmă, Erg Noor descoperi cîmpia cu pricina. Din cauza micii sale altitudini, nu putea fi numită un platou. Era totuşi evident că eventualele fluxuri şi furtuni ale oceanului intuuecat nu puteau ajunge la nivelul

acestei cîmpii, înălţată deasupra zonelor mai joase ale uscatului aproximativ cu o sută de metri.

Radiolocatoarele din stîngă de la prova navei scoaseră un şuierat... „Tantra” repezi înainte razele reflectoarelor sale. Acum se vedea desluşit că era vorba de o astronavă de clasa întîi. Blindajul care acoperea partea ei din faţă, executat din iridiu anizotrop[10] strălucea în razele reflectorului. În apropiere nu se vedea nici un fel de construcţie provizorie, nu ardea nici o lumină: astronava stătea nemişcată, întunecoasă, nereacţionînd în nici un fel la apropierea confratelui ei. Razele proiectoarelor alergară mai departe şi scăpărară brusc, reflectate de oglinda albastră a unui disc de dimensiuni colosale, împlîntat pieziş pe o muchie în solul negru. Timp de o clipă, observatorilor li se părură că dincolo de disc se zăresc nişte stînci, iar mai departe se adînceşte abisul de întuneric. Probabil că acolo era o rîpă sau o coborîre ducînd undeva, în vale.

Un urlet asurzitor zgudui întregul corp al „Tantrei”. Erg Noor voia să aterizeze cât mai aproape de astronava descoperită, şi prevenea echipajul ei, care s-ar fi putut afla în zona primejdioasă, pe o rază de aproximativ o mie de metri de la locul „aterizării”, bubuitul cumplit al motoarelor planetare răzbătea pînă în interiorul navei; pe ecrane apăru un nor format din particulele incandescente ale solului. Podeaua începu să se ridice brusc în sus, apoi să treacă peste capul lor. Arcurile hidraulice întorceau însă lin şi fără zgomot fotoliile în poziţie perpendiculară faţa de pereţii acum verticali.

Din pîntecele navei se desprinse un uriaş tren de aterizare articulat, care trebuia să amortizeze şocul produs de contactul cu solul lumii străine. O izbitură, o zguduitură, încă una! „Tantra” îşi legănă botul, apoi în

---

10 O substanţă este anizotropă atunci când cristalele ei au proprietăţi diferite pe direcţii diferite (N. R.)

clipa în care i se opriră motoarele, rămase şi ea nemişcată. Erg Noor ridică mîna spre masa de comandă, care acum era deasupra capului său. Şi trase maneta care deconecta trenul de aterizaj, Astronava începu să-şi lase botul în jos, încet, prin smucituri scurte şi, în cele din urmă îşi reluă poziţia orizontală. Aterizajul fusese efectuat. Ca totdeauna, în asemenea împrejurări, organismul omenesc fusese supus unei zguduiri destul de puternice. Abia dacă puteau să se ridice, ca după o boală grea. Cu toate acestea, neastîmpăratul biolog apucase să ia o proba a aerului.

– Bun pentru respiraţie! iî înştiinţă el pe ceilalţi. Voi face îndată analiza microscopică.

– Inutil! răspunse Erg Noor, desfăcînd ambalajul fotoliului de aterizaj. Nu putem în nici un caz părăsi nava fără scafandri. S-ar putea să existe aici bacterii şi virusuri extrem de primejdioase.

În cabina de ecluzare, lângă ieşire, fuseseră pregătiţi din vreme scafandri biologi şi „scheletele săltătoare”[11] care trebuiau trase peste scafandri.

Ocupanţii navei erau cu toţii nerăbdători să simtă odată sub picioare „pămîntul”, fie el şi unul străin; rătăciseră doar timp de şase ani prin genunile interastrale. Key Beer, Pur Hiss, Ingrid, doctorul Luma şi doi ingineri mecanici trebuiau să rămînă în interiorul navei, de gardă la radio, la proiectoare şi aparate.

Cei opt călători pătrunseră în camera de trecere şi se opriră în aşteptare.

– Introduceţi aer! comandă Erg Noor celor rămaşi în interiorul navei, despărţiţi acum de un perete de nepătruns.

---

11 carcase de oţel, îmbrăcate în piele şi înzestrate cu un motor electric, cu arcuri şi amortizoare; serveau la deplasări individuale, în condiţiile unei forte de gravitaţie sporită. (Noţiune fantastică) – N.A.

Numai după ce presiunea din această cameră deveni cu mult superioară celei din exterior, vinciurile hidraulice împinseră în exterior uşa ermetic sudată. Presiunea aerului aproape că-i aruncă pe oameni afară din camera de trecere, fără a fi permis vreunui element dăunător să pătrundă din lumea cea străină în interiorul acestui fragment al Pămîntului. Uşa se închise la loc cu o viteză vertiginoasă. Raza reflectorului aşternu un drum puternic luminat, pe care cercetătorii porniră şontîc-şontîc, pe picioarele lor cu resorturi, abia tîrîndu-şi trupurile grele. La capătul căii luminoase se înălţă o navă enorma. Un kilometru şi jumătate de drum li s-a părut o distanţă extraordinar de lungă, atât din cauza nerăbdării lor, cât şi din pricina zdruncinăturilor puternice produse de salturile greoaie pe solul inegal, presărat cu pietre mărunte şi puternic încălzit de soarele cel negru.

Prin atmosfera densă, cu o abundentă umiditate, stelele se zăreau ca nişte pete palide cu contururi neclare.

În bezna înconjurătoare, nava se desprindea puternic reliefată. Stratul gros de silicat de zirconiu cu care era acoperit fuzelujul el se uzase pe alocuri; probabil că nava călătorise mult timp prin Cosmos.

Eon Tal scoase o exclamaţie care răsună în receptoarele tuturor radiourilor de costum. Arătă cu mîna uşa larg deschisă, căscată ca o pata neagră, şi un lift mic lăsat în jos. Pe solul de lîngă acest lift şi dedesubtul navei creşteau, fară doar şi poate, nişte plante. Lujerete lor groase susţineau în sus corole negre, parabolic adîncite şi zimţate pe margini, frunze sau flori înalte aproape de un metru. Îngrămădirea aceea de roţi dinţate negre şi nemişcate avea un aspect lugubru. Dar şi mai mult te punea pe gînduri uşa larg deschisă şi mută. Plantele neatinse şi o uşă deschisă – aceasta însemna că oamenii n-au mai folosit de mult această cale, nu şi-au mai

apărat mica lor lume pămîntească de asaltul lumii străine…

Erg Noor, Eon şi Niza pătrunseră în ascensor, Mecanismul se puse în funcţiune cu un scrîşnet uşor şi-i sui docil, pe cei trei cercetători în camera de trecere larg deschisă. După ei se urcară şi ceilalţi. Erg Noor transmise „Tantrel” rugămintea să stingă proiectorul. Într-o clipă, cei cîţiva oameni se pierdură în nesfîrşitul întuneric. Lumea soarelui de fier îi împresura acum de aproape, ca şi cum ea ar fi vrut să absoarbă sîmburele acesta slab al vieţii pămînteşti care se lipise de solul noptatecii planete.

Aprinseră felinarele rotative fixate pe căştile lor. Uşa care ducea din camera de trecere înăuntrul corăbiei astrale era închisă, dar nu încuiată, şi cedă lesne. Cercetătorii pătrunseră în culoarul din mijloc, orientîndu-se uşor în întuneric. Construcţia astronavei se deosebea de a „Tantrei” doar prin detalii de puţină importanţă.

– A fost construită cu cîteva zeci de ani în urmă, spuse Erg Noor apropiindu-se de Niza. Aceasta se întoarse spre el. Prin silicolul căştii, faţa pe jumătate luminată a şefului părea enigmatică. Nu-mi vine a crede, urmă el, dar dacă este.,

– „Vela”! exclamă Niza, uitînd de microfon, şi văzu că toată lumea se întoarse spre ea.

Grupul de cercetători pătrunse în încăperea principală a navei – o bibilotecă-laborator –, apoi, mai spre provă, în cabina centrală de comandă. Mişcîndu-se greoi în scheletul său săltător, clătinindu-se şi lovindu-se de pereţi, şeful expediţiei ajunse în faţa tabloului de distribuţie principal. Reţeaua de iluminat era conectată, însă n-avea curent. În întuneric luminau doar fosforescentele indicatoare şi semne. Erg Noor găsi maneta iluminatului de siguranţă, şi, deodată, spre marea mirare a tuturora, se aprinse o lumină slabă, care lor însă li se păru orbitoare. Probabil că se aprinse şi

deasupra ascensorului, deoarece în căştile radiourilor de costum se auzi glasul lui Pur Hiss care se interesa de mersul cercetărilor. Răspunsul i l-a dat geologul. Şeful rămase nemişcat în pragul cabinei de comandă. Niza îi urmărea privirea şi văzu sus, între ecranele din faţă, o inscripţie dublă – în limba Pămîntului şi în codul Marelui Cerc: „Vela". Ceva mai jos, sub o linie, urmau indicativele galactice ale Pămîntului şi coordonatele sistemului solar.

Astronava dispărută cu optzeci de ani în urmă se găsise astfel pe o planetă din sistemul unui Soare negru, necunoscută mai înainte şi socotită mult timp doar un nor obscur…

Cercetarea încăperilor astronavei n-a putut lămuri ce deveniseră oamenii. Rezervoarele de oxigen nu fuseseră sleite, rezervele de apă şi de alimente le-ar fi putut ajunge pentru cîţiva ani. Şi totuşi nicăieri nu se vedea nici o urmă, nici o rămăşiţă a echipajului „Velei”.

Pe alocuri, pe culoare, la postul central de comandă şi în bibliotecă se vedeau pe pereţi ciudate pete negre. Pe podeaua bibliotecii era de asemenea o pată, pe cure se formase o coajă groasă, ca şi cum s-ar fi uscat aici un lichid vărsat. În sala maşinilor, în faţa uşii deschise, ce ducea în ultimul compartiment, atîrnau fire rupte, iar suporţii masivi ai dispozitivelor de răcire, făcuţi din bronz cu fosfor, erau mult îndoiţi. Întrucît în restul navei totul era în perfectă stare, aceste deteriorări, care necesitaseră o lovitură foarte puternică, rămîneau de neînţeles. Cercetătorii căutară îndelung, dar nu reuşiră să găsească nimic care să le poată explica dispariţia şi incontestabila pieire a echipajului „Velei”!

Între timp făcură o altă descoperire, extrem de importantă: rezervele de anamezon şi de încărcături ionice planetare, găsite pe navă, asigurau „Tantrei” decolarea de pe planeta cea grea şi drumul până la Pămînt. Totuşi îi mai aştepta o muncă intensă, legată de

transportul rezervoarelor de anamezon, Sarcina aceasta, complicată în orice condiţii, se transforma aici, pe o planetă cu greutate triplă, într-o problemă care cerea o mare inventivitate, un mare efort de gîndire. Dar oamenii din epoca Marelui Cerc erau bucuroşi să rezolve asemenea probleme.

Dintr-un magnetofon aflat la postul de comandă, biologul scoase banda neterminată a jurnalului de bord. Erg Noor şi Eon Tal reuşiră să deschidă safe-ul principal, ermetic închis, în care se păstrau rezultatele expediţiei „Velei”. Oamenii se încărcară cu o greutate mare: o mulţime de benzi, de filme fotonomagnetice, jurnale, observaţii astronomice şi calcule. Cercetători ei înşişi, membrii expediţiei, nu puteau lăsa aici această descoperire preţioasă nici măcar pe termen scurt.

Prinşi de oboseală, se-ntîlniră în biblioteca „Tantrei” cu tovarăşii lor, care ardeau de nerăbdare. Aici, în atmosfera familiară, aşezaţi la o masă comodă, puternic luminată, bezna funerară a lumii înconjurătoare, ca şi astronava moartă, păreau doar o închipuire de coşmar. Rămăsese numai forţa de gravitaţie a acestei planete înspăimîntătoare, o forţă permanentă care-i apăsa pe toţi în aşa măsură, încît orice mişcare le smulgea o strîmbătură de durere. Fără o practică îndelungată, era cât se poate de greu să-ţi coordonezi mişcările proprii cu cele ale pîrghiilor „scheletului” de oţel. Din cauza aceasta, umbletul era însoţit de zguduiri şi şocuri nemiloase. Chiar şi dintr-o expediţie scurtă ca a lor, oamenii se întoarseră frînţi de oboseală. Geologa Bina Led suferise o uşoară comoţie cerebrală; dar pînă şi ea, rezemată greoi de masă, apăsîndu-şi tîmplele cu mîna, refuzase să plece înainte de a fi ascultat cea din urmă bandă a jurnalului de bord. Niza se aşteptase să afle lucruri cutremurătoare din înregistrarea aceasta, care se păstrase timp de optzeci de ani într-o navă moartă, pe

suprafaţa înfiorătoarei planete. Îşi închipuise glasuri răguşite cerînd ajutor, ţipete de suferinţă, cuvinte tragice de adio. Tresări auzind un glas sonor şi rece.

Glasul necunoscut expunea în momentul acela evenimentele care se petrecuseră la şapte luni după transmiterea comunicării pe Pămînt. Cu un sfert de veac înainte, în timp ce străbăteau o zonă de meteoriţi din sistemul Vegăi, „Vela” fusese avariată. Reuşiseră să repare deteriorarea produsă în partea din faţă a navei şi să-şi urmeze drumul; au intervenit însă tulburări în reglarea de înaltă precizie a cîmpului de protecţie magnetică a motoarelor. După douăzeci de ani de luptă fură nevoiţi să-şi oprească motoarele. Alţi cinci ani „Vela” a zburat în virtutea inerţiei pînă cînd, străbătînd cîmpuri de forje necunoscute, şi-a pierdut viteza. Atunci au trimis prima lor comunicare. Astronava se apropia de Soare şi se pregătea să trimită a doua comunicare, când a nimerit însă în cîmpul de gravitaţie al stelei de fier. Pe urmă a păţit acelaşi lucru ca şi „Tantra”, cu singura diferenţă că, lipsită de motoare, nava nu mai putea lupta deloc. Nu reuşi să devină satelit al planetei, întrucît motoarele planetare de accelerare fuseseră de asemenea distruse. Reuşi să aterizeze cu bine pe un podiş aflat în apropierea unei mări. Echipajul s-a apucat să îndeplinească cele trei sarcini care se ridicau în faţa lui: să încerce să repare motoarele, să trimită un apel Pămîntului şi să studieze planeta necunoscută. N-au apucat însă nici să monteze turela de lansat rachete, când oamenii au început să dispară într-un chip misterios. Cei trimişi în căutarea lor nu se mai întorceau nici ei. Au sistat deci cercetările; nici pentru construirea turelei nu mai părăseau nava decât cu toţii împreună, iar în pauzele dintre orele de muncă îngrozitor de obositoare, din cauza marii forţe de gravitaţie, se odihneau îndelung în nava ermetic închisă. Grăbiţi să lansete racheta, nici n-au întreprins măcar

studierea unei astronave străine aflate în apropiere de „Vela” şi, probabil, eşuată acolo de foarte mult timp…

„Discul acela!” – îl trecu prin minte Nizei. Întîlni privirea şefului expediţiei, care, ghicindu-i gîndul dădu afirmativ din cap.

Din cei paisprezece membri ai echipajului de pe „Vela” mai rămăseseră în viaţă opt; după măsurile luate, dispariţiile încetaseră. Brusc, Jurnalul de bord se întrerupse timp de trei zile, după care comunicările au fost reluate, de rîndul acesta de o voce înaltă, de femeie tînără:

„Astăzi, în ziua a douăsprezecea din luna a şaptea, anul şapte sute douăzeci şi trei din era Marelui Cerc, noi toţi, cei rămaşi în viaţă, am terminat pregătirea rachetei-emiţător. Mîine, la ora aceasta…”.

Key Beer aruncă instinctiv o privire pe gradaţia în ore de pe panglica desfăşurată în faţa lor – era ora cinci dimineaţa după timpul „Velei” – cine ştie cît după cel al planetei…

„Vom transmite informaţia bine… – glasul se frînse, apoi se auzi din nou, de rîndul acesta mai asurzit, mai slab, ca şi cum femeia care vorbea şi-ar îi întors capul de la emiţător: – Stabilesc contactul! Încă o data…” Aparatul tăcu, deşi panglica continuă să se desfăşoare. Ascultătorii schimbau între ei priviri emoţionante.

– S-a întîmplat ceva! făcu Ingrid Ditra. Din magnetofon se auziră cuvinte precipitate, rostite de un glas Înăbuşit: „Au scăpat doi… Laik n-a reuşit să sară până… Ascensorul… N-au putut să închidă uşa, numai a doua! Mecanicul Sah Kton s-a tîrit spre motoare… Vom lovi cu planetarele… Ei sînt... doar furie şi spaimă…”.

Banda s-a mai desfăşurat un timp fără zgomot, apoi aceeaşi voce a urmat:

„Mi se pare că Kton n-a mai apucat… Am rămas singură, dar ştiu ce să fac”. Dar înainte de a începe,

glasul ei suna acum mai puternic şi mai convingător: „Fraţilor, dacă ne găsiţi, vă previn: să nu părăsiţi nava niciodată!” Femeia care vorbea a oftat adînc, apoi a mai spus, încet, parcă şi-ar fi vorbit singură: „Trebuie să aflu ce este cu Kton, cînd mă întorc, o să explic mai bine… Este împresurat de întuneric, de necunoscut…”.

Un zgomot uşor, apoi banda a continuat să se desfăşoare încă timp de douăzeci de minute până la terminarea bobinei. Dar orice încercare era zadarnică: necunoscuta n-a mai avut parte să explice nimic, căci, probabil, nu s-a mai întors…

Erg Noor opri aparatul şi se adresă tovarăşilor săi:

– Surorile şi fraţii noştri care au murit în aceste locuri vin să ne salveze! Nu simţiţi oare mîna omului puternic al Pământului? Am găsit pe nava lor anamezon iar adineauri am fost preveniţi de o primejdie de moarte care paşte aici pe oaspeţii de pe alte planete. Nu ştiu despre ce-i vorba, dar probabil este o viaţa străină de noi.

– Cum crezi că am putea să ne aprovizionăm cu carburanţi fără să părăsim nava? întrebă Key Beer.

– De ce fără a părăsi nava? Ştii doar ca asta-i cu neputinţă şi că vom fi nevoiţi să ieşim şi să lucrăm afară. Sîntem, însă, preveniţi şi vom lua măsurile necesare…

– Bănuiesc, spuse biologul Eon Tal… Un baraj în jurul locului de muncă?!

– Nu numai acolo, ci şi pe parcursul dintre cele două nave! adăugă Pur Hiss.

– Desigur! Din moment ce nu ştim încă ce primejdie ne pîndeşte, vom stabil un baraj dublu – cu radiaţii şi curent. Vom întinde fire electrice, vom crea de-a lungul întregului drum un culoar de lumină.

Capul Binei Led se lovi cu zgomot de masă. Infrîngînd greutatea de a se mişca, medicul şi astronomul secund se traseră mai aproape de tovarăşa de lucru leşinată.

– Nu-i nimic! spuse doctoriţa Luma Lasvy. Are numai o uşoară comoţie şi este surmenată. Ajutati-mă s-o transport pînă la un pat.

Până şi operaţia aceasta, în aparenţă simplă, n-ar fi putut să fie executată destut de repede dacă mecanicul Taron n-ar fi avut ideea să se servească de un cărucior electric automat. Cu ajutorul lui îi transportară ne toţî cei opt care fuseseră în recunoaştere: trebuiau să se odihnească fără întîrziere, căci altminteri surmenajul organismului neadaptat la condiţiile noi de viaţă s-ar fi transformat într-o boală.

În curînd, două cărucioare automate, legate unul de altul, începură să netezească drumul dintre cele două astronave. De o parte şi de alta a acestui drum se întinseră cabluri groase. Lângă astronave fură construite turele provizorii de observaţie, înzestrate cu cupole groase din silicobor[12]. În aceste turele stăteau observatori care trimiteau din când în când cîte un fascicul de radiaţii dure, ucigătoare, din camerele de pulsaţie, instalate acolo. În timpul lucrărilor, lumina puternică a reflectoarelor nu se stingea o clipă. Deschiseră trapa principală din carena "Velei", demontară pereţii despărţitori şi pregătiră pentru a fi coborîte pe cărucioare electrice patru containere cu anamezon şi treizeci de cilindri cu încărcături ionice. Problema încărcării lor pe „Tantra" era cu mult mai complicată. Nu puteau deschide această astronavă în acelaşi fel, riscînd să pătrundă în ea viaţi străină, poate ucigătoare. De aceea n-au făcut decât să pregătească trapa şi deschizînd despărţiturile dinăuntru, au adus de pe „Vela" tuburile de rezervă cu aer comprimat. Conform planului stabilit, din clipa deschiderii trapei şi până la terminarea încărcării containelor, puţul de circulaţie al

12 aliaj de carbizi de bor şi siliciu, material extrem de dur şi transparent. (Noţiune fantastică. – N. A.)

ascensorului urma să fie necontenit purjat de puternica presiune a aerului comprimat. Pe lângă aceasta, pe bordul navei se stabilea şi o radiaţie de protecţie.

Oamenii se obişnuiau treptat să muncească îmbrăcaţi în „scheletele” lor de oţel, după cum s-au mai învăţat şi cu marea forţă de gravitaţie: durerile intoterabile pe care le-au simţii în toate mădularele din primele clipe după aterizaj erau acum mai atenuate.

Trecură cîteva zile terestre. Misteriosul „necunoscut” nu mai apărea. Temperatura aerului înconjurător începuse să scadă brusc. Se stîrni un vînt puternic care se înteţea cu fiecare oră. Erau urmările faptului că soarele cel negru era pe cale să apună. Răcirea nu era chiar atât de bruscă; totuşi, pe la mijlocul „nopţii” planetare, se instalară geruri puternice. Lucrările continuară cu ajutorul încălzitoarelor din scafandri. Reuşiseră tocmai să coboare de pe „Vela” şi să aducă până la Tantra" primul container, când fără de veste, la „răsărit", se stîrni un nou uragan, cu mult mai puternic decât cel dinainte! Temperatura se urcă repede peste zero, palele dense de vînt aduceau o cantitate uriaşă de umiditate. Uraganul era atât de puternic, încît sub asaltul lui astronava tresărea toată. Oamenii îşi intensificară eforturile, căutînd să fixeze containerul sub carena „Tantrei". Urletele Înfiorătoare ale uraganului creşteau mereu, pe podiş se învolburau vîrtejuri primejdioase în formă de coloană, asemenea unor tornade terestre. În fîşia de lumină crescu deodată o trombă uriaşă din stropi de apă, zăpadă şi pulbere, cu capătul de sus în formă de pîlnie, proptit în cerul întunecos. Sub asaltul acelei trombe, firele de înaltă tensiune s-au rupt, iar capetele răsucite scăpărau fulgerele albastre ale scurtcircuitelor; raza galbenă a proiectorului de lângă „Vela" se stinse ca suflată de vînt.

Erg Noor dădu dispoziţii ca toată lumea să sisteze

lucrările şi să se adăpostească în interiorul navei.

– Dar acolo a rămas observatorul! strigă geologa Bina Led, indicind luminiţa abia vizibila a turelei de silicobor.

– Ştiu, a rămas Niza. Mă duc şi eu îndată acolo, răspunse şeful expediţiei.

– Dar curentul e întrerupt, şi „necunoscutul” are acum cîmp liber de acţiune, obiectă grav Bina.

– Dacă uraganul ne încurcă pe noi, fără doar şi poate că-l stînjeneşte în mişcări şi pe „necunoscut”. Sînt convins că nu există nici o primejdie atâta timp cât furtuna e dezlănţuită. Nici vîntul nu ne poate lua. Cu greutatea pe care o avem acum… De altfel. De mult am poftă să surprind pe acel „necunoscut”.

– Îmi daţi voie să viu cu dumneavoastră? sări biologul.

– Bine, vino. Dar numai dumneata, căci cred că te va interesa…

Cei doi oameni s-au tîrît mult timp, de-a buşilea, agăţîndu-se de proeminenţele solului şi de crăpăturile din stîncă, căutînd să nu nimerească tocmai în calea vîrtejurilor. Uraganul se căznea să-i smulgă, să-i răstoarne şi să-i rostogolească. Nu reuşi acest lucru decît o dată, dar atunci Erg Noor îl prinse pe Eon dus de-a dura, se trînti pe el şi se agăţă cu mîinile-i, îmbrăcate în mânuşi cu gheare, de marginea unui pietroi.

Niza deschise trapa turelei, şi cei doi se strecurară pe rând prin ea. Înăuntru era căldură şi linişte; turela fusese trainic construită şi bine întărită, deoarece prevăzuseră eventualitatea furtunilor.

Tînăra astronavigatoare era în acelaşi timp şi bucuroasă, şi supărată de venirea tovarăşilor săi.

Erg Noor transmise pe „Tantra” că au ajuns cu bine, iar proiectorul navei se stinse. Acum, în întunericul acesta, ce amintea începuturile lumii, nu se mai zărea decât lumina slaba din interiorul turelei. Pămîntul era zguduit din temelii de ameninţătoarele trombe. Niza stătea

aşezată pe un scaun turnant, sprijinită cu spatele de reostatul[13]receptorului de curent. Şeful expediţiei şi biologul se aşezară la picioarele ei, pe ieşitura în forma de cerc de la baza turelei. Voluminoşi în scafandrierele lor, ocupau aproape tot locul.

– Propun să dormim, se auzi în telefoane glasul lui Erg Noor. Până la răsăritul negru mai sînt cu siguranţă douăsprezece ore. Numai atunci uraganul se va potoli şi are să fie mai cald.

Ceilalţi doi erau de acord. Striviţi de întreita lor greutate, ghemuiţi în scafandrierele lor prinse în carcase rigide, în turela strîmtă zguduită de furtună, oamenii dormeau. Căci mare este puterea de adaptare a organismului omenesc şi mari sînt forţele şi rezistenţa pe care le ascunde!…

Din când în când, Niza se trezea, transmitea tovarăşilor de serviciu de pe „Tantra” informaţii liniştitoare şi adormea din nou. Uraganul scăzuse simţitor, solul nu se mai zguduia ca mai înainte. Acum putea să apară acel „necunoscut”. Observatorii din turelă luară PA – pilulele atenţiei –, ca să-ţi mai remonteze puţin sistemul nervos obosit.

– Enigma astronavei străine mă preocupă mereu, mărturisi Niza. Aş vrea să ştiu atât de mult de unde veneau şi cum de au nimerit aici…

– Şi eu sînt curios, răspunse Erg Noor. Un singur lucru îmi este clar: cum au nimerit aici… Prin Marele Cerc s-au transmis mai demult povestiri despre stele de fier şi planetele lor, care sînt adevărate capcane. În vecinătatea Soarelui, însă, nu se cunoştea până acum existenţa unui asemenea astru. Acesta este cel dinţii…

– Intenţionaţi să întreprindeţi o cercetare a astronavei-disc? întrebă Eon Tal.

– Negreşit! Un savant nu şi-ar putea ierta pierderea

13 rezistenta electrică reglabila. (N. R.)

unui asemenea prilej. Astronavele discoidale nu sînt cunoscute în regiunile populate vecine cu noi. Aşadar, trebuie să fie o navă venită de departe, care a rătăcit poate prin Galaxie cîteva mii de ani după pieirea echipajului ei sau după ce a suferit o stricăciune ce n-a putut fi reparată. Poate că multe dintre transmisiunile Marelui Cerc vor fi mai pe înţelesul nostru după primirea materialelor pe care le vom găsi pe această navă discoidală… îndată ce vom fi terminat cu transporturile de pe „Vela”, ne vom ocupa de acest străin. Deocamdată, însă, nu putem detaşa în acest scop nici un om.

– Dar am studiat „Vela” doar în cîteva ceasuri..

– Am examinat discul prin stereotelescop. Este închis şi nicăieri nu se vede nici un orificiu. Nu-i lucru uşor să pătrunzi în interiorul unei nave cosmice, aparată de intruziunea unor forţe cu mult mai puternice decât toate stihiile Pămîntului. Încearcă numai să pătrunzi în „Tantra” închisă, prin blindajul ei de matel cu structură interioară cristalină modificată şi restructurată; ar fi o sarcină asemenea unui asalt de cetate. Dar şi mai greu este atunci când nava e cu desăvîrşire străină, avînd la bază principii de construcţie necunoscute. Desigur însă că vom dezlega enigma ei…

Erg Noor tăcu şi ascultă atent. Nici microfoanele sensibile nu mai prindeau zgomotul vîntului: furtuna încetase, dar de afara, prin sol, se auzea un foşnet ciudat.

Şeful expediţiei făcu un senm cu mîna, şi Niza. înţelegîndu-l fără cuvinte, stinse lumina. În turelă încălziţi de radiaţiile infra-roşii, întunericul părea să aibă densitatea unui lichid negru, ca şi cum această întocmire ieşită din mîinile omului ar li fost aşezată pe fundul unui ocean. Prin cupola străvezie de silicobor, se văzură aprinzîndu-se luminile cafenii. Se aprindeau, formînd o clipă câte o steluţă mică cu razele de un roşu închis sau

verde, se stingeau, apoi apăreau din nou. Steluţele se inşirau în lanţuri, care se îndoiau, se răsuceau inele şi opturi, alunecau fără zgomot pe suprafaţa clopotului, netedă şi dură ca diamantul. Oamenii din turn simţiră înţepături ciudate în ochi şi o durere acută care-i fulgeră de-a lungul nervilor principali ai trupului, de parcă razele scurte ale steluţelor cafenii s-ar fi înfipt ca nişte ace în centrele lor nervoase.

– Niza, spuse în şoaptă Erg Noor, mută regulatorul pe incandescenţă maximă, apoi aprinde lumina dintr-o dată!

Turela fu luminată brusc de fulgerul pămîntesc de un albastru intens. Oamenii orbişi de el nu văzură nimic sau, mai bine zis, aproape nimic. Niza şi Eon apucară să observe – sau poate ca li s-a părut numai – că întunericul din partea dreaptă a turelei nu dispăruse dintr-o dată, ci mai zăbovi o clipă, ca un fel de cheag lăţit, cu numeroase tentacule. Dar totul nu durase decât o clipă. Acel ceva pe care au crezut că-l văd îşi adună cu o iuţeală vertiginoasă tentaculele şi sări înapoi, o dată cu peretele de întuneric, alungat de lumină. Erg Noor nu văzu nimic, dar n-avea motiv să nu se încreadă în reflexele rapide ale tinerilor săi prieteni.

– Trebuie să fie un produs al materiei vii. Care vrea să ne înghită!

Biologul se arătă de acord cu argumentele şefului.

– Această planetă ni se pare întunecată deoarece ochii noştri sînt insensibili la razele infraroşii din zona termică a spectrului, în schimb, cred, celelalte raze, cele galbene şi albastre, au o acţiune foarte puternică asupra vieţuitoarelor de aici. Într-adevăr, trebuie să reacţioneze cu o iuţeală atât de vertiginoasă, încît tovarăşii dispăruţi de pe „Vela” n-au putut observa nimic atunci când luminau locul din care se producea atacul… Iar atunci când observau, era prea tîrziu, şi muribunzii nu mai puteau povesti nimic…

Vom repeta îndată experienţa, oricât de neplăcută ne-ar fi apropierea acestuia.

Niza stinse lumina, şi cei trei observatori rămaseră din nou în bezna adîncă, aşteptînd venirea acelei făpturi din lumea întunericului.

– Cu ce-o fi înarmat? De ce apropierea lui se simte prin clopot şi prin scafandru? se întreba biologul. O fi înarmat oare cu vreo energie necunoscută?

– Exista foarte puţine forme ale energiei, şi, în orice caz, aceasta trebuie să fie una electromagnetică. Dar, desigur, există o mulţime de aspecte sub care se manifestă această energie, fiinţa de aici are o armă care impresionează sistemul nostru nervos. Vă puteţi închipui ce trebuie să fie atingerea unui asemenea tentacul pe un corp neapărat.

Erg Noor îşi scutură spinarea, ca năpădit de frig, iar Niza Krit se cutremură toată zărind şiragurile de luminiţe cafenii care se apropiau repede de ei, din trei părţi.

– Fiinţa asta nu-i singură, spuse încet Eon, cred că n-ar trebui să le lăsăm să se atingă de cupola turelei.

– Al dreptate. Să ne întoarcem toţi cu spatele la lumină şi să ne uităm numai în direcţia aleasă de fiecare. Niza, aprinde!

De rîndul acesta, fiecare dintre cei trei cercetători reuşiră să prindă câte un amănunt precis şi astfel să-şi formeze o imagine generală a fiinţelor care semănau cu nişte meduze gigantice, romboidale şi plate; zburau la o mică înălţime deasupra solului şi aveau pe partea inferioară a trupului franjuri dese. Cîteva tentacule erau mai scurte în comparaţie cu dimensiunile monstrului, atingînd cel mult un metru lungime. În coifurile ascuţite ale rombului şerpuiau cîte două tentacule de o lungime mult mai mare. La baza lor, biologul observă băşici foarte mari, luminate uşor pe dinăuntru şi care păreau că împrăştie sclipiri stelare…

– Observatori, de ce aprindeţi şi stingeţi lumina? se auzi deodată în căşti glasul limpede al Ingridei Aveţi nevoie de ajutor? Furtuna s-a terminat şi acum începem lucrul. Venim îndată la voi…

– În nici un caz! o întrerupse sever şeful. Ne ameninţa o mare primejdie. Chemaţi-i pe toţi!

Erg Noor comunică celorlalţi observaţiile făcute din turelă. După un scurt sfat, astronauţii hotărîră să scoată pe un cărucior partea mobilă a unuia dintre motoarele planetare. Şuvoaiele de foc lungi de câte trei sute de metri porniră să mature cîmpia pietroasă, înlăturînd toate cele văzute şi nevăzute din calea lor. În mai puţin de o jumătate de oră, oamenii putură să întindă netulburat cablurile rupte. Sistemul de apărare era restabilit. Era evident acum că încărcarea anamezonului trebuia efectuată mai înainte de a se începe noaptea planetară. Reuşiră să facă acest lucru cu preţul unor sforţări uriaşe. Istoviţi de această muncă, închiseră ermetic toate trapele şi se adăpostiră în spatele blindajului de nestrăpuns al astronavei, ascultînd liniştit trepidaţiile ei. Prin microfoane le parveneau din afară urletele uraganului; din cauza aceasta, lumea lor mică, luminată puternic şi inaccesibilă forţelor întunericului, părea şi mai confortabilă.

Ingrid şi Luma lărgiră ecranul stereoscopic. Filmul fusese bine ales. La picioarele spectatorilor strînşi în bibliotecă clipociră strălucitoarele unde albastre ale Oceanului Indian.

Niza se aplecă spre biologul aşezat alături de ea; dus pe gînduri, el se şi vedea transportat în îndepărtări, pe scumpa lor planetă natală, cu natura ei îmblînzită de oameni.

– Te gîndeai la Pămînt? şi tînăra fată arătă cu mîna ecranul. Nu-i aşa că minunata noastră lume pare şi mai frumoasă după tot întunericul de aici, după furtună şi

după aceste negre meduze electrice?

– Da! Şi tocmai de aceea aş vrea şi mai mult să pun mîna pe o asemenea meduză. Eram tocmai preocupat de problema cum am putea-o face.

Niza Kirt se întoarse cu spatele la biolog, care părea mulţumit, şi întîlni privirea zîmbitoare a lui Erg Noor.

– Şi dumneavoastră tot la asta va gîndeaţi, cum să capturăm oroarea aceasta neagră? întreba ea ironic.

– Nu, mă gîndeam la posibilitatea de studiere a discului-navă.

Licăririle şirete din ochii şefului aproape ca o supărară pe Niza.

– Acum înţeleg de ce în vechime bărbaţii se îndeletniceau cu războaiele! Credeam că e numai un fel de a se grozavi al sexului dumneavoastră, care era socotit cel puternic în societatea neorganizată…

– Nu pot spune că ai întru lotul dreptate, deşi în parte ai priceput vechea noastră psihologie. Eu însă am părerile mele: cu cît mai admirabilă este planeta noastră natală, cu atât mai mult doresc să-mi pun viaţa în slujba ei. Să plantez grădini, să scot din pămînt metale, sa produc energie, hrană, să creez muzică, aşa încît să pot lăsa după mine un fragment din ceva făcut de mîinile mele, de mintea mea… Eu unul nu cunosc decât Cosmosul, arta astronavigaţiei şi prin aceasta pot servi draga noastră omenire… Dar scopul nu-l reprezintă însuşi zborul, ci cucerirea unor cunoştinţe noi, descoperirea unor lumi noi, pe care odată şi odată le vom preface în planete tot atât de minunate ca şi Pămîntul nostru. Dar dumneata, Niza, de dragul cărui ideal munceşti? De ce şi pe dumneata te atrage atât de mult misterul astronavei-disc? Crezi că este o simplă curiozitate?

Printr-o sforţare a voinţei, tînăra fată învinse greutatea mîinilor ei obosite şi le întinse şefului. Acesta le luă în mîinile lui mari şi le mîngîie cu drag. Obrajii Nizei se

îmbujorară, răsfrîngînd parcă lumina părului ei ondulat; trupu-i obosit se simţi plin de forţe noi. Ca şi atunci, înainte de „aterizarea” lor atât de primejdioasă, îşi lipi obrazul de mîna lui Erg Noor, iertînd şi lui, şi biologului aparenta lor trădare faţă de Pămînt. Şi, ca să le dovedească pe deplin celor doi că este alături de ei, le propuse să pună în aplicare o idee ce îi venise în minte: să adapteze la unul dintre rezervoarele lor de apa un capac care să se închidă automat, iar apoi să pună înăuntru, în chip de momeală, o bucată de carne conservată. Cînd făptura cea neagră va pătrunde înăuntru, să fie lăsat capacul prin robinete dinainte pregătite, să se pompeze afară aerul aparţinînd planetei întunecoase, rezervorul să fie umplut cu gaze pămînteşti inerte, iar apoi sa fie sudate ermetic marginile capacului.

Peste două zile – sau mai bine zis peste două nopţi planetare –, capcana perfecţionată de ingineri era gata.

Erg Noor era preocupat de calcule şi consultarea manualelor, urmărind fabricarea unui puternic dispozitiv de tăiat electrohidraulic, cu ajutorul căruia spera să poată pătrunde în interiorul spiralodiscului venit de pe cine ştie ce astru îndepărtat.

Astronauţii se cam obişnuiseră cu întunericul înconjurător. Furtunile se potoliseră, locul gerului îl luase căldura: venise „ziua” care dura cât nouă zile pământeşti. Mai aveau de lucru pentru patru zile terestre, ca să desăvîrşească transportarea pe „Tantra” a încărcăturilor ionice, a proviziilor şi instrumentelor atât de preţioase. Pe lângă aceasta, Erg Noor socoti necesar să ia şi oarecare obiecte personale care aparţinuseră membrilor echipajului dispărut spre a le aduce – după o riguroasă dezinfectare prealabilă – familiilor lor de pe Pămînt. În Era Marelui Cerc oamenii nu obişnuiau să se încarce cu prea multe lucruri, astfel încît mutarea lor pe „Tantra” nu a prezentat greutăţi.

În cea de-a cicea zi, curentul a fost întrerupt, şi biologul, împreună cu doi voluntari, Key Beer şi Ingrid, s-a închis în turela de observaţie de lîngă „Vela”. Fiinţele cele negre au apărut aproape îndată. Biologul îşi aranjase un ecran infraroşu şi putea urmări acum mişcările „meduzelor” ucigătoare. Iată că una dintre ele se apropie de rezervorul-capcană, îşi strînse tentaculele şi, făcîndu-se ghem, începu să se strecoare înăuntru. Deodată, lângă orificiul deschis al rezervorului, apăru încă un romb negru. Cel care venise primul şi-a desfăcut tentaculele; luminiţele în formă de stea începură să se aprindă şi să se stingă cu o viteză uimitoare, transformîndu-se în vibratoare dungi de lumină, purpurii, care pe ecranul pentru raze invizibile se arătau ca nişte fulgere verzi. Primul monstru se dădu la o parte: al doilea se făcu într-o clipa ghem şi căzu pe fundul rezervorului. Biologul întinse mîna spre buton, dar Key Beer îl reţinu. Acum. În rezervor, se aflau două meduze înspăimîntătoare. Era de mirare cum de au reuşit să-şi reducă într-atît volumul lor aparent. O apăsare pe buton, şi capacul se închise. Îndată cinci ori şase monştri negri se lipiră jur împrejur pe recipientul cel mare, îmbrăcat în exterior cu zirconiu. Blologul aprinse lumina şi transmise pe „Tantra” rugămintea să fie conectat dispozitivul de apărare. Ca de obicei, fantomele negre se topiră într-o clipă: două dintre ele rămaseră însă prizoniere sub capacul ermetic închis al rezervorului.

Biologul se apropie de rezervor şi puse mîna pe capac. Simţi îndată o durere atât de sfîşietoare, încît scoase un ţipăt. Braţul stâng îi atîrna inert, paralizat.

(Citiţi în numărul viitor capitolele:
„CALUL DE PE FUNDUL MARII” şi

„LEGENDA SORILOR ALBAŞTRI”)

ADAMOV A.

AFACEREA „PESTRIȚILOR“

ROMAN

Sub acest titlu autorul ne prezintă un antrenant roman „polițist".

Direcția miliției judiciare din Moscova este în urmărirea unui vast grup de răufăcători, recrutați din cele mai diferite pături sociale, care ajung la un moment dat să lucreze sub conducerea unui spion străin. Serghei Korșunov, ofițer demobilizat, întors în țară de la Berlin, primește sarcina de a lucra în miliție. El îndrăgește această muncă grea și primejdioasă: ca și pe front, trebuie să lupte cu dușmanul, dar de data aceasta, cu dușmanul din interiorul țării. După diverse greșeli inerente începutului, Serghei învață din experiența colegilor și șefilor săi, izbutind să ducă mai tîrziu la bun sfîrșit Afacerea „Pestriților", nume sub care figura această organizație în dosarele judiciare.

Acțiunea romanului se desfășoară într-un ritm viu, dinamic, ținînd pe cititor încordat de la prima pînă la ultima pagină.

296 PAGINI

6 LEI

EDITURA DE STAT
PENTRU LITERATURĂ
ȘI ARTĂ —
„CARTEA RUSĂ"

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PRETUL 1 LEU